НАРОДНА АРМІЯ
5 жовтня, 2017
#40 (5520)

ПРІОРИТЕТНЕ ЗАВДАННЯ — ПЕРЕСЕЛИТИ ВОЯКІВ З НАМЕТІВ У ТЕПЛІ КАЗАРМИ

У переліку головних завдань квартирно-експлуатаційних частин ЗС України під час підготовки до зими є максимальне покращення умов проживання військовослужбовців, котрі навчаються і тренуються на полігонах, та широке запровадження енергоощадних технологій, які зроблять приміщення теплими, а рахунки за надання цих послуг — значно меншими стор. 8

МИРОТВОРЧА ТРАГІКОМЕДІЯ КРЕМЛЯ У ТРЬОХ АКТАХ

Російський режим намагається викривити сутність діяльності «блакитних шоломів» стор. 4

8 ЖОВТНЯ — ДЕНЬ ЮРИСТА

ВІЙСЬКОВІ ЮРИСТИ ЗАПОБІГАЮТЬ ОТРИМАННЮ СТАТУСУ УБД ТИМИ, ХТО ЗНАЄ ПРО АТО ЛИШЕ З ТЕЛЕРЕПОРТАЖІВ

Також вони відстоюють соціальні права учасників АТО, проводять юридичні експертизи проектів законодавчих актів стор. 9

ЗМАГАННЯ СОБАК-ДЕТЕКТОРІВ

На базі національного парку «Межигір'я» відбулися відкриті змагання спеціальних розшукових собак за програмою «Служба собак-детекторів» стор. 11

«НАША ВЛАДА БУДЕ СТРАШНОЮ…» ЧИ ВСЕ Ж «…СТРАШНОЮ ДЛЯ НАШИХ ВОРОГІВ»?

Діалог істориків, який проливає світло на боротьбу ОУН-УПА та її викривлення в дзеркалі російської історіографії стор. 12-13

ОПК

ПРОТИДРОНОВА РУШНИЦЯ, СПЕЦРАНЕЦЬ КУЛЕМЕТНИКА «ХИЖАК» ТА БРОНЕТРАНСПОРТЕР «ОТАМАН»

Ці та інші розробки були продемонстровані на першому Всеукраїнському форумі оборонних підприємств України, у якому взяли участь понад три десятки приватних виробників ОВТ стор. 14-15

УКРАЇНСЬКІ ПІЛОТИ СІЛИ ЗА ШТУРВАЛ С-130J HERCULES, А ЗАОКЕАНСЬКІ КОЛЕГИ — НА АН-26

Військово-транспортні літаки України та США спільно виконали десантування вантажів під час міжнародних військових навчань Rapid Trident-2017 стор. 16

ЧИМ ЗАЦІКАВИВ ЄВРОПЕЙЦІВ УКРАЇНСЬКИЙ АН-30Б НА ПРЕСТИЖНОМУ МІЖНАРОДНОМУ АВІАШОУ?

стор. 17

«НЕ ЧІПАЙТЕ НАС І ЗАЛИШИТЕСЯ ЖИВІ»

Таким є девіз ізраїльських спецпризначенців, яких за 70 років постійного ведення Армією оборони Ізраїлю бойових дій по праву вважають одними з кращих у світі стор. 19

Олександр Пономарьов у шпиталі на реабілітації з дружиною Оленою

ВАЖКОПОРАНЕНИЙ ДЕСАНТНИК ВЧИТЬСЯ ХОДИТИ, ЩОБ ЗНОВУ НОСИТИ ДРУЖИНУ НА РУКАХ

КАВАЛЕР ОРДЕНА «НАРОДНИЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ» БІЛЬШЕ ЯК ТРИ РОКИ ВИБОРЮЄ У ДОЛІ МОЖЛИВІСТЬ ЗНОВУ ХОДИТИ. ОЛЕКСАНДР ПОНОМАРЬОВ ВИТРИМУЄ СКЛАДНІ РЕАБІЛІТАЦІЙНІ КУРСИ, ТА ЩЕ Й САМОСТІЙНО РОБИТЬ ФІЗИЧНІ ВПРАВИ. ЙОГО ЖИТТЯ ТЕПЕР НЕ МЕНШ ПОВНОЦІННЕ, АНІЖ ДО ПОРАНЕННЯ. БО ПЕРЕД НИМ — НОВА МЕТА: НОСИТИ ДРУЖИНУ НА РУКАХ стор. 5

У 2016–2017 РОКАХ НА ОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКА ПРИЙНЯТО 33 ЗРАЗКИ ОВТ

Серед них — легкий переносний ракетний комплекс «Корсар», спеціальні автомати «Вулкан», 30-мм автоматична гармата, єдиний піхотний кулемет, броньовані санітарно-евакуаційна та ремонтно-евакуаційна машини, спеціалізований броньований автомобіль «Козак-2», вертоліт Мі-2МСБ, малий броньований артилерійський катер, комплект десантної парашутної системи Dedal тощо. Про це повідомив речник Міністерства оборони України під час брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі.

Також згідно з чинним законодавством допущені до експлуатації у Збройних Силах України зразки ОВТ, які в подальшому можуть бути прийняті на озброєння.

Основними з них є 60-мм міномет та набої до нього, комплект засобів автоматизації управління вогнем артилерії, тренажери стрільця-зенітника переносного зенітного ракетного комплексу «Ігла» та оператора протитанкового ракетного комплексу «Фагот», тепловізійні прилади, прилади нічного бачення та коліматорні приціли, танковий нічний приціл, бронетранспортер БТР-ЗДА, спеціалізований броньований автомобіль для перевезення особового складу «Варта», бойова тактична броньована колісна машина «Дозор-Б» та декілька безпілотних авіаційних комплексів.

Цього року на озброєння Збройних Сил України прийнято 14 нових і модернізованих зразків ОВТ. До військових частин поставлено майже 700 таких одиниць озброєння та військової техніки.

«ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ УТОЧНИЛИ ПОРЯДОК ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬК ВІДПОВІДНО ДО ЗАГРОЗ ІЗ БОКУ РОСІЇ»

Збройні Сили України уточнили порядок бойової підготовки військ та провели заходи із злагодження структур оперативного управління та систем тилового забезпечення для адекватного реагування на загрози, які з'явилися під час проведення Росією стратегічних навчань «Захід-2017», також і на території Білорусі, повідомляє Управління зв'язків з громадськістю Збройних Сил України на сайті Міноборони.

На цьому у виступі перед слухачами та викладацьким складом Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського наголосив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко.

«У період з 12 по 15 вересня проведено стратегічне командно-штабне навчання з органами військового управління, військами (силами) «Непохитна стійкість-2017», ряд інших заходів з метою адекватного реагування на загрози, пов'язані з проведенням навчання «Захід-2017». Ми завершили повний цикл оперативного планування застосування угруповань військ (сил). Практично завершено злагодження органів військового управління. У готовність до виконання завдань приведено також систему територіальної оборони», — повідомив генерал армії України Віктор Муженко.

За його словами, під час навчань відпрацьовано заходи з доукомплектування бойових бригад особовим складом. У серпні на навчальні збори з резервістами оперативного резерву першої черги у складі п'яти бойових бригад залучалося майже 5 тис. осіб. А протягом вересня відбулися навчальні збори, до яких залучалися майже 7 тис. резервістів першої черги.

Крім того, в цей же час проведено десятиденні навчальні збори військових частин територіальної оборони в семи областях України, під час яких з оперативного резерву другої черги було призвано понад 3 тис. військовослужбовців, які пройшли тренування у складі Корпусу резерву.

«Проведення зазначених заходів протягом вересня забезпечило підготовку Збройних Сил до адекватного реагування на можливі зміни воєнностратегічної обстановки навколо України», — наголосив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України.

З ПОЧАТКУ РОКУ КОНТРАКТ ЗІ ЗБРОЙНИМИ СИЛАМИ УКРАЇНИ УКЛАЛИ ПОНАД 26 ТИСЯЧ ОСІБ

Восени цього року на строкову службу до збройних формувань України призвуть понад 10,4 тисячі юнаків, яким виповнилося 20 років та які не досягли 27-літнього віку. Зокрема до лав Збройних Сил — 6360, Національної гвардії — 3500, Державної спеціальної служби транспорту — 600 осіб. Про це під час брифінгу повідомив начальник Головного управління персоналу — заступник начальника Генерального штабу ЗС України генерал-лейтенант Артур Артеменко.

Призовні комісії вже розпочали роботу і завершать її 30 листопада. За словами генерал-лейтенанта Артура Артеменка, рішення про призначення призовників до відповідного виду (роду) Збройних Сил або до інших військових формувань призовні комісії приймають з урахуванням освітнього рівня, технічної підготовки, виробничої кваліфікації, придатності до військової служби за станом здоров'я, фізичного розвитку та морально-ділових якостей.

Призваних військовослужбовців строкової служби до участі в АТО не залучатимуть. На період служби держава забезпечує їм соціальний пакет, який включає грошову допомогу при призові та звільненні, повне державне утримання, надання десятиденної відпустки.

Час проходження строкової військової служби зараховується до стажу: страхового, роботи за спеціальністю та державної служби. За призваними зберігаються місце роботи і середній заробіток.

Генерал-лейтенант Артур Артеменко повідомив, що з початку року контракти на службу в ЗС України уклали понад 26 тисяч українців, із них понад 1,8 тисячі офіцерів. Лише протягом вересня контракт із військом підписали 3152 військовослужбовці. Основна увага приділялася комплектуванню бойових бригад (батальйонів). За його словами, на даний час першочерговою є потреба на посади у ВДВ і бойові посади в екіпажах (розрахунках) бойових машин та інших спеціалістах, що визначають бойову готовність.

За його словами, керівництво держави та Збройних Сил докладають значних зусиль щодо мотивації до проходження військової служби за контрактом. Так, завдяки збільшенню цьогоріч надбавки за участь в АТО військові на «перший лінії» отримують у середньому понад 18 тисяч гривень грошового утримання. Введено і гнучку систему доплат та премій відповідно до військового звання, посади і місця служби.

Роман ВУС

МАЙЖЕ 10 МІЛЬЙОНІВ ГРОМАДЯН ОТРИМАЮТЬ ПІДВИЩЕНІ ПЕНСІЇ

Надалі пенсії зростатимуть з урахуванням зростання середньої зарплати та інфляції.

Верховна Рада України в рамках розгляду пенсійної реформи, яку запропонував уряд, ухвалила проект закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій (№ 6614). За відповідне рішення проголосувало 288 народних депутатів. Про це повідомляє офіційний портал органів виконавчої влади України. Документ ухвалено в другому читанні та в цілому

За період між першим і другим читанням народні депутати запропонували понад 2 тис. поправок до документа, більшість із них розглянуто під час засідань Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики.

Представляючи остаточну редакцію проекту закону, голова комітету Людмила Денісова відзначила, що документ — це об'єднання пропозицій та ідей Президента, уряду й народних депутатів, а його ухвалення дасть змогу осучаснити пенсії, підвищити мінімальну пенсію до рівня 1452 грн і скасувати оподаткування пенсій пенсіонерам, які працюють. Також вона повідомила, що середнє збільшення пенсій становитиме 700 грн, а далі передбачено автоматичну їх індексацію.

«Пенсії зростатимуть з урахуванням зростання середньої зарплати та інфляції. Завдяки цьому законопроекту майже 10 мільйонів громадян отримають підвищені пенсії» — цитує голову комітету Урядовий портал.

Парламент окремо доручив уряду до 1 листопада поточного року подати на розгляд Верховної Ради України законопроект щодо перерахування пенсій військовослужбовців з огляду на те, що було оновлено грошове забезпечення.

СУДОВИЙ ПРОЦЕС СТАНЕ БІЛЬШ ПУБЛІЧНИМ І ПРОЗОРИМ

Парламент проголосував за судову реформу

Депутати Верховної Ради підтримали в цілому законопроект № 6232, який уносить зміни в Господарський та Цивільний процесуальний кодекси, Кодекс адміністративного судочинства та інші законодавчі акти. Таким чином, парламентарії фактично завершили формування нового законодавства для здійснення комплексної судової реформи в Україні, повідомляє Урядовий портал.

«Ухвалення цього законопроекту сприятиме уніфікації судової практики та економії в часі у розгляді справ. До того ж ми зможемо розвантажити нашу судову систему, що забезпечить підвищення якості розгляду кожної справи», — прокоментував ухвалення законопроекту Міністр юстиції Павло Петренко.

На його переконання, ухвалені зміни ліквідують можливості для зловживання процесуальними правами сторін і зроблять судовий процес більш публічним і прозорим.

«Ухвалення цих кодексів є кінцевим етапом з точки зору ухвалення законодавчих актів у рамках судової реформи», — наголосив очільник Мін'юсту.

УКРАЇНА ТА ДАНІЯ ПЛАНУЮТЬ ДЕСЯТУ ОПЕРАЦІЮ «ПІВНІЧНИЙ СОКІЛ-2018»

Представники ВПС Королівства Данія та Повітряних Сил ЗС України обговорили завдання чергової українсько-данської операції «Північний сокіл-2018».

Згідно з планом перший виліт українського транспортника Іл-76МД з авіабази Туле до арктичної станції «Норд» має відбутися 3 квітня 2018 року. Завершиться операція 5 травня. За цей час у надзвичайно складних заполярних умовах українські льотчики мають перевезти близько 1 млн літрів пального та кілька десятків тонн вантажів.

За словами заступника начальника авіації Командування Повітряних Сил ЗС України полковника Олександра Кулібаби, до майбутньої операції буде залучено молодий льотний склад, який виконуватиме польоти під керівництвом досвідчених інструкторів. Загалом в операції у Гренландії буде задіяно 23 українські військовослужбовці.

Цього року українська сторона дещо підвищила плату за послуги в перевезенні пального. Тепер вартість однієї години польоту становитиме 6100 доларів США замість 5000 минулого року. Таке підвищення пояснюється зростанням вартості ремонту літаків та подорожчанням його складників.

Під час проведення операції планується використати близько 1200 тонн авіаційного пального. Кошти на підготовку українських військовослужбовців у розмірі 150 тисяч доларів виділяє данська сторона.

«Північний сокіл-2018» буде вже десятою спільною операцією ВПС Королівства Данії та Повітряних Сил ЗС України.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

НАШІ ВОЇНИ НА «ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ» НЕ ПРОСТО ПРОДЕМОНСТРУВАЛИ СПОРТИВНУ ПІДГОТОВКУ, А ПОКАЗАЛИ ДУХ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

УКРАЇНСЬКА ЗБІРНА В ТОРОНТО ВИБОРОЛА 14 НАГОРОД — 8 ЗОЛОТИХ, 4 СРІБНІ ТА 2 БРОНЗОВІ. ПРИ ЦЬОМУ ШІСТЬ З ВОСЬМИ МЕДАЛЕЙ НАЙВИЩОГО ҐАТУНКУ — В АКТИВІ ПРЕДСТАВНИКІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Наш армієць Павло Будаєвський завоював чотири золоті нагороди у плаванні

Президент України Петро Порошенко під час вшанування команди «Ігри нескорених» наголосив, що «українська збірна дійсно продемонструвала, що таке нескорені і що таке український воїн»

Президент Петро Порошенко відзначив високими державними нагородами українських ветеранів — учасників національної збірної команди, яка брала участь у III міжнародних спортивних змаганнях «Ігри нескорених», та особисто вручив їх спортсменам

«Invictus Games англійською дуже добре звучить, але мені набагато більше подобається український переклад «Ігри нескорених», — сказав Президент і наголосив, що «українська збірна дійсно продемонструвала, що таке нескорені і що таке український воїн».

За досягнення високих спортивних результатів на III міжнародних спортивних змаганнях «Ігри нескорених» у Торонто (Канада), виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету Української держави орденом «За заслуги» I ступеня нагороджено Павла Будаєвського, орденом «За заслуги» III ступеня — Олега Зімнікова, Павла Мамонтова, Романа Панченка, Василя Пашкевича, Олександра Писаренка, Валерія Рака, Вадима Свириденка, Дмитра Сидорука, Олександра Ткаченка, Сергія Торчинського, Сергія Шевчука. Орденом княгині Ольги III ступеня нагороджено Катерину Михайлову, повідомляє пресслужба глави держави.

За словами Петра Порошенка, українську команду, яка вперше брала участь в «Іграх нескорених», підтримували і Прем'єр-міністр Канади Джастін Трюдо, і принц Гаррі Уельський. «Дебют виявився надзвичайно вдалим, бо ви вийшли на друге місце в командному заліку. Вдалим тому, що наші воїни продемонстрували, що це (означає — Ред.) — бути нескореним», — наголосив Петро Порошенко.

Глава держави також відзначив, що за учасників «Ігор нескорених» від України вболівали українці всього світу — і громадяни нашої держави, і представники української діаспори, зокрема в Канаді, Сполучених Штатах, Австралії. «20 мільйонів українців, які сьогодні за межами України, по всьому світу, дуже вболівали за вас», — констатував він.

На переконання Президента, участю в цих змаганнях наші військовослужбовці не просто продемонстрували спортивну підготовку, а показали «дух нашої нації, дух перемоги».

Глава держави зауважив, що наступні «Ігри нескорених» відбудуться в Сіднеї (Австралія), але висловив переконання, що здобутки української команди цього року надихають на ініціативу щодо проведення майбутніх змагань в Україні. «Ми вміємо організовувати подібні заходи, і ваша перемога є дуже потужним аргументом для того, щоб це проводилося в Україні», — сказав Петро Порошенко, зазначивши, що заручився в цьому питанні підтримкою кількох країн.

За словами Президента, своїм прикладом українські військовослужбовці — учасники «Ігор нескорених» демонструють кожному, що й після поранення життя триває і можливі великі звершення.

«Досвід кожного з вас — надихає. Надихає кожного українського пораненого, що життя не просто продовжується, а ви є унікальним прикладом виховання патріотів. Не можна в жодному разі недооцінювати цю роль. І ваші медалі, які ви завоювали в Торонто, лише додають до цього додаткової аргументації», — сказав глава держави.

«Я щиро вдячний за вашу мужність. У першу чергу за вашу мужність, яку ви проявили в боях, захищаючи кожен клаптик української землі. За мужність і приклад для майбутніх поколінь українців, які будуть боронити українську землю. Ви є зразком і для воїнів Збройних Сил, і для інших військових формувань, правоохоронних органів, як треба любити Україну і як треба битися за неї», — додав Президент.

Саме тому, зазначив Петро Порошенко, учасники «Ігор нескорених» мають спілкуватися з такими ж, як вони, захисниками української землі, що зазнали поранень і зараз відновлюються в госпіталях. На переконання Президента, це сприятиме їхньому швидшому одужанню та психологічній реабілітації.

* * *

В аеропорту «Бориспіль» лунає Гімн України. Національну збірну України, яка повернулася на Батьківщину після участі в «Іграх нескорених», що проводилися цьогоріч у Торонто (Канада), вітають гучними оплесками.

Честь України на цих міжнародних змаганнях серед ветеранів та діючих військових захищали 15 учасників АТО — військовослужбовці Збройних Сил України, Національної поліції, Національної гвардії, Прикордонної служби та добровольчих батальйонів, які змагалися у плаванні, легкій атлетиці, веслуванні на тренажері, стрільбі з лука, велоспорті на шосе та пауерліфтингу.

Збройні Сили України в цій збірній представляли троє військовослужбовців — капітани Павло Будаєвський та Василь Пашкевич та молодший сержант Олег Зімніков. Цим героїчним хлопцям вдалося виборотити шість із восьми золотих нагород нашої збірної.

Так, одразу чотири «золота» у змаганнях з плавання здобув капітан Павло Будаєвський. Йому не було рівних на дистанціях 50 та 100 метрів вільним стилем, 50 метрів на спині та 50 метрів брасом.

— На такий результат, чесно кажучи, не сподівався. Але, як виявилося, фортуна була на моїй стороні. Наполегливі тренування, величезна підтримка стали запорукою нашої перемоги, — зазначив Павло Будаєвський. — Найважчими для мене були 100 метрів вільним стилем. Ця дистанція була останньою в розкладі перегонів. До перемоги надихали три золотих медалі, що вже вдалося вибороти на цих змаганнях. Скажу відверто, що в мене та моїх тренерів був план вибороти не менше трьох золотих нагород. Тобто завдання-мінімум перед останньою дисципліною мені вдалося виконати. Але вирішив підняти планку. Хочу побажати всім ветеранам завжди рухатися вперед, попри життєві перешкоди.

Молодший сержант Олег Зімніков став першим золотим медалістом нашої команди, випередивши суперників на дистанції 1500 метрів та фінішувавши з результатом 4 хв 33,78 с.

— На той час я не думав, яке місце посяду, лише виконував настанови тренерів — відразу вийшов у лідери та провів дистанцію так, як ми розраховували. А коли переміг, то навіть не осягнув, що здобув перше «золото» для нашої команди. Знав, що мав вийти на дистанцію та показати найкращий свій результат. Я це зробив, — розповів Олег.

Ще одну золоту медаль для української збірної здобув капітан Василь Пашкевич, змагаючись у пауерліфтингу.

За словами головного тренера збірної України на «Іграх нескорених», представника ЦСК ЗСУ Євгена Мазура, такий результат нашої команди був очікуваний.

— Суперники були здивовані як результатами наших ветеранів, так і шаленою підтримкою вболівальників української збірної. Нікого так не підтримували в Торонто, як українців, хоча наша команда не була такою численною, як інші. Ми вже розпочинаємо підготовку до наступних «Ігор нескорених». Сподіваємося, що в Сіднеї нам допомагатимуть здобувати перемоги й австралійські українці, — сказав Євген Мазур.

Богдана ДЕРЕШ,
Катерина КЛИМЧЕНКО

МИРОТВОРЧА ТРАГІКОМЕДІЯ КРЕМЛЯ У ТРЬОХ АКТАХ

РОСІЙСЬКИЙ РЕЖИМ НАМАГАЄТЬСЯ ВИКРИВИТИ СУТНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ «БЛАКИТНИХ ШОЛОМІВ»

Як відомо, протягом минулого місяця нинішній кремлівський режим дещо здивував світову спільноту. Адже укотре вирішив «стати миротворцем», що для нього є не зовсім типовим. Особливо там, де він причетний до розпалювання конфлікту (причому байдуже, зроблено це приховано чи відкрито). Нагадаємо, на початку вересня Володимир Путін заявив, що Росія виступить у Раді Безпеки ООН з пропозицією щодо введення в Україну міжнародних миротворців, щоправда, на особливих умовах. Головними з яких, на думку керманича Кремля, є перебування миротворців виключно на лінії розмежування (про що, звичайно, «...необхідно попередньо домовитись із керівництвом ДНР та ЛНР»), а також обмеження функцій цих миротворців виключно «...охороною представників спостережної місії ОБСЄ». Така ось своєрідна обмежена миротворчість по-російськи. Звісно, зміст відповіді України на такі «щедрі» пропозиції, або краще сказати, закиди Кремля передбачити було не важко. Відповідь була, хоча й дипломатично витриманою, але різко та однозначно негативною. І зрозуміло чому…

Землю, куди ступає нога російського миротворця, Кремль зазвичай вважає своєю

В миротворчих ініціативах Кремля нинішнє воєнно-політичне керівництво нашої країни не без підстав вбачало банальне намагання досягнути правлячим у Росії режимом цілей своєї агресії проти України, але дещо іншим шляхом. Принаймні до цього спонукав факт висування Кремлем тих самих «особливих умов» для початку реалізації миротворчого проекту на Донбасі.

До того ж ініціативу щодо введення в район АТО миротворців першим висунув Президент України Петро Порошенко. Про це відомо у світі, також і представникам Кремля. Так само їм було відомо й про те, що на справжню реалізацію цих планів мало хто сподівається. Адже ще з моменту виникнення цієї ідеї (близько трьох років тому) Путін усіма способами впирався і блокував її. Зокрема для цього офіційні представники Росії як члена Ради Безпеки ООН погрожували застосувати так зване право вето. Своєю чергою представники окупаційних «народних бантустанів» при згадуванні миротворчої місії на Донбасі кожного разу шалено витріщали очі, гарчали та плювалися слиною, як божевільні, виявляючи у такий спосіб свою «категоричну незгоду» (звісно, за командою шефів з-за кремлівського муру) з такими перспективами.

І аргументування російської непоступливості з цього питання, зокрема особисто Путіна, також було всім добре відоме: мовляв, збройний конфлікт на Донбасі є «виключно громадянською війною між хорошими та поганими українцями», а Росія тут зовсім ні до чого. Про це він, його найближче оточення та різноманітні відкриті та приховані «рупори Кремля» не стомлювалися волати чи не на кожному перехресті…

І тут раптом Кремль погодився на проведення миротворчої місії на Донбасі ще до початку сесії Генеральної Асамблеї ООН. Більше того, після «зауважень» з боку українських офіційних осіб Путін нібито пішов Україні на поступки — погодився з тим, щоб миротворці мали доступ до всієї території «особливих районів».

Але звідки таке благородство та щедрість до нас від агресора, який досі нічим таким не відзначався?

Експертне середовище висуває щонайменше три версії стосовно того, що насправді відбувається у голові Путіна та його високопосадовців, які несподівано змінили своє ставлення до питання «миротворчості» на Донбасі.

> *Путіну не годиться «втрачати обличчя» перед власним електоратом, перетвореним його ж пропагандою на здебільшого агресивний натовп «зомбі». У цьому сенсі міжнародна миротворча місія — зручний привід виправдати виведення своїх «залізяк» із Донбасу*

Перша і, мабуть, найменш імовірна: окупанти вирішили таки піти геть з окупованих територій Донбасу (з різних причин, наприклад, через перманентне підвищення жорсткості міжнародних санкцій або через непосильний тягар витрат на утримання «фейкових» республік, або навіть через поєднання цих причин) тепер намагаються у такий спосіб мінімізувати втрату свого авторитету та позбавитися іміджу агресора. Адже незабаром (2018-го) в Росії чергові президентські вибори (тобто їхня імітація), тож Путіну не годиться «втрачати обличчя» перед власним електоратом, перетвореним його ж пропагандою на здебільшого агресивний натовп «зомбі», «просто забравшись» з Донбасу. У цьому сенсі початок «замирення» за допомогою міжнародної миротворчої місії — зручний привід виправдати виведення своїх «залізяк» із Донбасу.

Друга версія протилежна: РФ намагається за допомогою миротворців утримати захоплені українські землі або хоча б заморозити цей конфлікт, а в подальшому «легалізувати» свої окупаційні адміністрації на них під виглядом «урядів» новостворених (нехай навіть ніде у світі не визнаних) «республік». Технологія цього вже була реалізована на практиці росіянами в багатьох місцях на теренах, що входили до СРСР — у Придністров'ї, Абхазії, Південній Осетії і частково у Криму, тож необхідний досвід у них є. Але для цього росіянам треба створити для себе дві умови — ввести до складу миротворців під міжнародною егідою власні військові підрозділи (або хоча б своїх «партнерів» по ОДКБ) та примусити Україну до прямих перемовин із своїми маріонетками на Донбасі (під будь-яким приводом).

Найбільш прагматичною здається третя версія: кремлівський режим вирішив пограти у піддавки — пожертвувати пішака, тобто віддати Донбас, але отримати всю Україну, привівши до влади в нашій країні проросійські сили. Адже, вивівши з окупованих українських територій озброєні банди своїх посіпак та забравши звідти своїх кадрових військовиків «у рамках миротворчої місії», Кремль отримає чимало «козирів», як для своїх зовнішньополітичних маневрів (може навіть сподіватися на послаблення санкційного зашморгу), так й для внутрішньо українських «звершень» (адже в такому разі Україна отримає у своєму електоральному полі декілька мільйонів проросійського населення із «промитими» російською пропагандою мізками).

Кремль дуже сподівався, що його «миротворчий сценарій», хоч і дещо відкорегований, але спрацює. Але знову наштовхнувся на бар'єр… у вигляді «непоступливої української влади» та її заокеанських партнерів.

Президент України Петро Порошенко за підсумками своєї зустрічі з главою Білого дому Дональдом Трампом під час 72-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку 21 вересня повідомив усім «зацікавленим сторонам» (і насамперед — у Кремлі), що США підтримали введення на територію конфлікту в Донбасі миротворчої місії ООН, але зовсім не в тому форматі, на який сподівалися в Москві:

— США повністю підтримали пропозиції України, мої пропозиції, які були озвучені ще у 2015 році, про розміщення на Сході України, на окупованій території, миротворців із мандатом ООН. Я наголошую — були підтримані саме українські пропозиції, які передбачають мандат миротворців на всю окуповану територію, включаючи неконтрольовану ділянку українсько-російського кордону…

Як кажуть у таких випадках італійці — фініта ля комедія. Путіну з його імітованою «миротворчістю» доведеться придумати задля маскування своїх дійсних намірів щось нове.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Олександр Пономарьов із дружиною Оленою. 2015 рік

ВАЖКОПОРАНЕНИЙ ДЕСАНТНИК ВЧИТЬСЯ ХОДИТИ, ЩОБ ЗНОВУ НОСИТИ ДРУЖИНУ НА РУКАХ

Кавалер ордена «Народний Герой України» більше як три роки виборює в долі можливість знову ходити. Олександр Пономарьов витримує складні реабілітаційні курси, та ще й самостійно робить фізичні вправи. Його життя тепер не менш повноцінне, аніж до поранення. Бо перед ним — нова мета: носити дружину на руках

Липень 2014 року, Червонолиманський район Донецької області. Олександр Пономарьов лежить на землі, стиснувши в долоні гранату з висмикнутою запобіжною чекою. Дихати йому майже несила, нижню частину тіла не відчуває зовсім. Розвідник стікає кров'ю... Патронів, щоб відстрілюватися, у нього вже не залишилось. Тому він зусиллям волі намагається не знепритомніти та очікує на появу ворога з посадки за десять кроків від нього. У полон він не здасться нізащо… Поруч непорушно лежить скошений автоматною чергою побратим Саня Базилюк…

Із розповідей учасників подій

Напередодні поранення Олександра розвідувальний взвод, у якому сержант Пономарьов командував другим відділенням, дістав бойовий наказ на участь у зачистці райцентру. Обстановка в цій місцевості була складною. Тому командир взводу Павло Чайка вирішив заходити в містечко трьома групами.

Приблизно о 3-й годині 15 хвилин ранку одна з груп потрапила в засідку. Шістьох розвідників одразу поранило, але ворожий напад було відбито. Взводний організував евакуацію хлопців та уточнив завдання підлеглим. Утім о 4-й годині 30 хвилин на засідку наштовхнулася вже група самого Чайки. У короткому бою розвідники знову взяли верх. Але взводного поранило, і командування підрозділом прийняв Пономарьов.

Після успішної зачистки райцентру він дістав завдання силами взводу розвідати район можливих подальших дій наших частин на глибину 25 кілометрів від передових українських підрозділів. Олександр організував грамотну розвідку й довів усіх підлеглих до заданого рубежу. Потім сержант наказав повертатися назад. Сам же пішов у авангарді в складі бойового розвідувального дозору.

У дозорі діяли найдосвідченіші вояки: Пономарьов, Олександр Базилюк та Андрій Десятник. Проте біля однієї з посадок вони нарвалися на ворожий заслін. Із відстані кількох десятків метрів по них було відкрито вогонь. Пономарьова й Базилюка зрізало миттєво, а Десятник устиг зреагувати й вийшов з-під обстрілу. Інші розвідники взводу блискавично перегрупувалися та атакували ворога, знищуючи й женучи його в протилежний край лісосмуги.

Одна з їхніх груп у темряві почала шукати поранених побратимів. Знайти двох Олександрів вдалося лише за звуками радіостанції Пономарьова. Хтось із хлопців здогадався часто натискати на тангенту своєї рації, на що Сашкова відгукнулася характерними шумами. Побратими ледве встигли витягти з долоні командира гранату без чеки, бо за хвилину в майже непритомного сержанта вона випала б на землю. Сержанта з перебитим кулею хребтом та пораненими легенями просто дивом удалося врятувати.

Із розповіді командира взводу Павла Чайки (повного кавалера ордена «За мужність» та кавалера ордена «Народний Герой України»)

«Хтось може сказати, що Саня, як командир, згідно з усілякими інструкціями мав пересуватися де завгодно, але тільки не в бойовому дозорі. По-перше, війна не визнає шаблонів, тому командир має бути там, де він найбільше потрібен. Олександр недарма вирішив піти на вістрі порядків взводу, бо його досвід гарантував збереження основного складу підрозділу в разі найгіршого перебігу подій.

По-друге, це було його моральне рішення. Це тільки в Другу світову війну «великі» радянські полководці могли воювати «м'ясом», не шкодуючи людей і цинічно не зважаючи на втрати. У нас інша війна та інші духовні цінності. Ми маємо берегти життя кожного нашого воїна. Якби Пономарьов, уже поранений, не відкрив по заслону вогонь, підрозділ не мав би дорогоцінних секунд на відсіч атаки. А скільки наших хлопців загинуло б, я навіть не берусь сказати.

Сашко — справжній професіонал та неабияка людина! Він постійно працював над собою, став спортсменом-парашутистом, сильним рукопашником, радистом. Уже будучи інструктором в одному з наших навчальних розвідувальних центрів, він пройшов конкурсний відбір і чотири місяці вивчав тактику дій розвідувальних підрозділів у США. Обсягу та якості його знань і вмінь позаздрив би не один офіцер…»

З інтерв'ю дружини Олександра Пономарьова Олени

«Ми познайомилися у квітні 2010 року, коли я прийшла служити в армію. Саша був інструктором навчального центру на Кіровоградщині, а я стала його курсантом. Ми закохалися одне в одного й через деякий час домоглися можливості надалі служити разом. 2013 року нашу військову частину ліквідували. Мене скоротили, а Сашу перевели в 79-ту десантну бригаду. Тоді він і запропонував мені стати його дружиною.

Та почалися події на Майдані, й весілля довелося відкласти. Коли розпочалася війна на Сході країни, ми спілкувалися лише телефоном. Якось в Інтернеті я побачила статтю: «Сепаратисти обстріляли бійців розвідроти 79-ї бригади. Двоє хлопців зазнали важких поранень». І фото: Саша стоїть на БТРі, а за його спиною майорить прапор ВДВ. Я схопила телефон, тремтячими пальцями набрала Сашин номер. "Я в порядку», — відповів. Але через кілька днів після цього його з товаришем важко поранили».

Сьогодення. Тоді, 2014-го, ще не було напрацьовано нині чинних механізмів державних гарантій учасникам АТО, пораненим, інвалідам та іншим. На всі курси лікування та реабілітації — а Пономарьову ефективно могли допомогти тільки за кордоном — гроші збирала Олена й побратими.

Після весілля, яке Пономарьови справили в шпиталі, Олена знайшла ізраїльську клініку, де пообіцяли зробити Олександрові складну операцію на хребті. Для цього було потрібно сто тисяч євро. Таку суму набрали, проте коли десантника доправили до Ізраїлю, тамтешні фахівці порадили відкласти операцію й направили його в реабілітаційну клініку. Потім Олена домовилася про лікування чоловіка в американському реабілітаційному закладі. Вона фактично сама заробила гроші та оплатила курс його відновлення. Два місяці тому Саша повернувся з Америки додому.

Сьогодні він усе ще велику частину часу проводить в інвалідному візку, але не втрачає надії, що все-таки ходитиме. Ще в Ізраїлі Саша почав грати у великий теніс. Виплачені за поранення гроші він витратив на придбання неновового автомобіля, самотужки переобладнав його під ручне керування. Тепер він перестав бути заручником чотирьох стін і може домагатися мети — знову стати на ноги.

Віктор ШЕВЧЕНКО

МАЄМО ЗНАТИ ПРАВДИВУ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ ВІД ДАВНІХ ЧАСІВ ДО АТО

Протягом вересня 2017 року бібліотеки, школи і волонтерські організації дев'яти східних та південних областей України отримували цікаві подарунки — комплекти книжок з історії, а також книгу «Вторгнення в Україну: Хроніка російської агресії». Група «Інформаційний спротив» у такий спосіб розпочала боротьбу на «історичному фронті» — проти міфів і фейків, які постійно вигадує російська пропаганда.

За задумом організаторів акції, яка отримала назву «Книжкова навала», в кожному місті та районі дев'яти регіонів, що є найбільш вразливими до інформаційних атак з Росії, буде принаймні один комплект такої літератури. Нею зможуть користуватися журналісти, вчителі шкіл та всі зацікавлені. Наразі розповсюджено понад 500 комплектів.

Основу комплекту становлять 10 томів книжкової серії «Історія без цензури», які були написані протягом 2016–2017 рр. групою фахівців Інституту історії України НАНУ, Київського і Харківського національних університетів, інших навчальних закладів, музеїв та архівів. У цих книжках у науково-популярній формі розповідається про період від давнини до сучасних подій на Донбасі. Зокрема велику увагу приділено військовій історії України, становленню українського війська, його звитягам у різні епохи.

Книга «Вторгнення в Україну: Хроніка російської агресії», написана експертами групи «ІС», в деталях розкриває події 2014–2015 рр., починаючи з перших днів окупації Криму. Вона містить детальний аналіз ролі російських спецслужб у захопленні півострова, а також незаперечні докази присутності сучасної російської зброї та російських військових на Донбасі з весни 2014 р.

Як зазначив народний депутат України Дмитро Тимчук, надання людям правдивої інформації допоможе знизити ризики дестабілізації на Сході та Півдні. Ворогу буде складніше ввести громадян України в оману.

Організатори «Книжкової навали» не обійшли увагою Збройні Сили. Комплекти книжок уже отримали кілька військових частин, зокрема в Одесі, Первомайську, (Миколаївська область), Військово-морський ліцей ВМСУ тощо. Найближчим часом літературу буде передано всім військовим навчальним закладам.

Відгуки тих, хто вже ознайомився з книжками, одностайні — такі комплекти повинні бути в бібліотеці кожної військової частини. Вони не тільки ознайомлюють із минулим нашої держави, але й допомагають краще зрозуміти сучасні події.

Інф. «НА»

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ!

Солдат Дмитро Ш. — кулеметник. Сьогодні тримає оборону на відбитій взимку у ворога позиції «Алмаз». Звідси до противника лічені десятки метрів. Відслуживши за мобілізацією, залишився у війську за контрактом

Олександр за позивним «Лат» — один із наших вояків, які обороняють позиції на Приморському напрямку

Цього воїна побратими називають «Ізя». Він громадянин Ізраїлю, але народився і виріс в Україні. Тут у нього і зараз живуть мати, дружина і донька. Щоб захисти їх від російського агресора, він і пішов добровольцем на фронт

Від командира БМП до командира взводу — такий шлях за три роки війни пройшов лейтенант Олексій Ч. А завдяки своїм досвіду та освіті у різний час він навіть виконував обов'язки заступника командира батальйону по роботі з особовим складом

Сергій один з оборонців Авдіївки. За стійкість у запеклих боях в районі промзони військовослужбовця представлено до нагородження орденом «За мужність».

Анатолій служив строкову службу в авіації, а вже два роки поспіль воює у морській піхоті. Двічі контужений. Нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни»

Санінструктор Андрій воює з 2014 року. Спочатку — у 37-му омпб, тепер — у розвідувальній роті славетної бригади імені Чорних запорожців. Товариші завжди покладаються на його вміння і професіоналізм

Командир відділення гранатометників молодший сержант Василь із Львівщини має позивний «Хакер». Товариші по службі його так «охрестили», бо немає такої ворожої броньованої цілі, яку б він та його гранатометники не могли б «зламати»

«Одеситу» Максиму лише двадцять один, а він вже майже рік воює. За цей час боєць двічі потрапляв під танковий обстріл. Зараз сміливий хлопець утримує позицію на «промці»

Є ПОРАНЕНІ. ОТЖЕ, ОБСТРІЛИ НЕ ПРИПИНЯЮТЬСЯ

«Таксі!.. Таксі!.. «Флінт» викликає таксі, прийом... — прохрипіло у рації. —Таксі!..»

«Плюс», — коротко відповів «Док», і старенька «санітарка», набираючи швидкість, помчала між розбитими будинками Водяного.

Поворот, другий, третій... З наближенням до передової ревіння мотора раз по раз перебивало відлуння шквального вогню. «АГС, ВКК, знову АГС», — «Док» подумки класифікував наростаючі звуки бою».

— Біля крайньої хати зупиниш, — коротко кинув він водію.

До ВОПу медики батальйону йшли пішки. У руках ноші, медрюкзаки…

Навкруги все гуркотіло. Бій тривав. Вогонь у відповідь не заспокоїв ворога, радше навпаки, противник розпочав обстрілювати й сусідні позиції…

— Осколкове від ВОГ-17, п'ятка і гомілка, кровотечу зупинив, рани перебинтував, — стисло проінформував медиків «Флінт», — перевірте. Я нагору, чуєте, що робиться.

— Все буде гаразд, — заспокоював пораненого «Док», оглядаючи його рани, — не переживай, все буде нормально.

Винісши на ношах з передової пораненого бійця, медики ще раз його оглянули. Перебинтували рани, наклали бандаж. Доправляючи бійця до шпиталю, «Док» отримав інформацію про ще одного пораненого.

За словами головного хірурга 61-го військового мобільного госпіталю підполковника медичної служби Ігора Самарського, стан здоров'я поранених військовослужбовців стабільний. Бійцям проведені первинні хірургічні обробки ран, видалені осколки, на рани накладені асептичні пов'язки. В подальшому поранених військовослужбовців евакуюють до медичних закладів вищого рівня.

І вдень, і вночі за ворогом потрібно слідкувати, що називається, в обидва

— Перемир'я, м'яко кажучи, хитке. Деколи ворог навіть удень накриває наші позиції з мінометів та гранатометів. У результаті цих обстрілів наші військові й отримують поранення, — пояснив заступник командира батальйону з морально-психологічного забезпечення майор Володимир А.

Поранений сержант Олексій зауважує, що довго відлежуватися в шпиталі не збирається.

— Думаю, тиждень, два — і назад у підрозділ, на передову до побратимів. Я потрібен там, — говорить молодший командир.

Загалом ситуація в районі АТО на Приморському напрямку залишається складною. Під ворожим прицілом перебуває кожен передовий опорний пункт. Утім левова частка обстрілів припадає на позиції одного з батальйонів окремої мотопіхотної бригади, військовослужбовці якої тримають оборону поблизу Талаківки і Водяного.

Сергій ФУРДИК

ВЕРХНЬОТОРЕЦЬКЕ: СЕЛИЩЕ, РОЗДІЛЕНЕ ВІЙНОЮ

У Верхньоторецькому, селищі в Ясинуватському районі Донеччини, умовна межа оборони сил АТО проходить через цей населений пункт. А з висот навколо нього відкривається панорама «кварталу» з трьох вулиць, які зайняли проросійські бойовики. І якби не бійці армійської мехбригади імені Чорних Запорожців, у терористські «обійми» потрапила б і решта селища.

— Отам у них позиція та окопи, — каже молодший лейтенант із позивним «Ден», показуючи напрямок крізь амбразуру спостережного посту. — Регулярно на цю позицію під'їжджає машина, яка, імовірно, підвозить терористам новий БК. Але бойовики хитрують, добирають час підвезення так, щоб у тому напрямку був рух цивільного автотранспорту або ж у городах позаду позицій бойовиків поралися люди. Фактично терористи використовують мирне населення як живий щит. Ми, звісно, спостерігаємо й фіксуємо всі їхні переміщення, утім, вогонь не відкриваємо.

А ще бойовики риють, наче кроти, нові укріплення. Облаштовуються ретельно: наші бійці помічають, що в окопах ворога часом працює зварювальний апарат, з'являються опалубки, як для робіт із бетоном.

На наших позиціях добре видно, що перегортати місцевий ґрунт надзвичайно важко: у цій місцевості суцільна глина та камінь. Наші піхотинці з бригади імені Чорних Запорожців також вгризаються в землю, налагоджують побут і готуються до зимівлі. Щодня стає дедалі холодніше, потрібно утеплювати бліндажі, зміцнювати окопи. Піхота не скаржиться, а, засукавши рукави, мовчки береться за лопати та пилки. Дрова, щоб топити буржуйки, є. А згодом обіцяють підвозити на позиції ще й паливні вугільні брикети. Від них тепла більше.

У курс буденних реалій розділеного навпіл селища нас увів інший офіцер батальйону бригади імені Чорних Запорожців — Олександр. Бійці, які вже рік обороняють підступи до населеного пункту, володіють інформацією краще, аніж деякі тамтешні чиновники або представники неурядових організацій, що працюють у регіоні. Вони ж тут живуть, а не бувають наїздами. Дісталося Верхньоторецькому добряче: унаслідок бойових дій у селищі зруйновано чимало будинків. Постраждали споруди дитячого садка, школи, церкви, селищної ради. Майже 500 жителів покинули свої будинки й поїхали в безпечніші місця.

Деякі особливості тамтешніх взаємин відверто дивують піхотинців.

— Тут реально дивні взаємини навіть між близькими сусідами, — каже Олександр. — Улітку під час посухи, коли бойовики трасерами підпалювали посадки навколо селища й вогонь поширювався на околиці, наші бійці кидалися допомагати гасити полум'я. А от найближчі сусіди погорільців здебільшого не виявляли жодних емоцій. Доки в них не загориться, їм байдуже. Звісно, не всі такі, але порівняно із селами Центральної України, звідки я родом і де сусіди стоять горою одне за одного, це трохи дисонує.

Удень Верхньоторецьке живе нормальним життям:працюють кілька магазинів, пошта, школа, у якій вчиться близько 90 дітей, і дитсадок із тридцятьма вихованцями. Навіть ходить маршрутка, котра сполучає його з найближчим селищем Очеретяним. До того ж на території, яку контролюють українські піхотинці, давно вже немає такого поняття, як комендантська година. А от на непідконтрольній Україні частині населеного пункту за те, що вийшов із будинку після 22.00, можна загриміти «на підвал». За словами наших бійців, бойовики використовують «зальотчиків» з-поміж місцевих переважно як живих екскаваторів на ритті окопів та будівництві укріплень.

Цікавий нюанс: у населеному пункті справді діє дві школи. Одна з них… на території, яку контролюють бойовики. Так от, місцеві батьки, які відправляють дітей учитися на той бік, кажуть: там, мовляв, школу жодного разу не обстрілювали. А от по храму науки на нашій частині селища кілька разів стріляли під час лютневого загострення цього року.

— Було б цікаво подивитися на тамтешні шкільні підручники, — каже офіцер — Ну ті, де «Моторола» й «Гіві» — «герої новоросії». Та нам, зрештою, не до того.

Хоча в селі немає офіційного пункту в'їзду-виїзду на непідконтрольну територію, жителі з місцевою пропискою в паспорті можуть бувати на тому боці. Деякі гендлюють — прикуповують щось на нашому боці й перепродують на тому. Адже продукти харчування українського виробництва там мають попит: і якість вища, і ціна менша, навіть із накруткою «за перевезення».

— Дехто ходить у Донецьк перевіряти свої помешкання, — розповідає офіцер. — Зрозуміти людей можна: закинеш квартиру, а тамтешні «функціонери» запросто можуть «націоналізувати» квадратні метри та вселити туди, для прикладу, родину якогось заїжджого з РФ бойовика. Такі прецеденти вже були, тож люди й курсують періодично через лінію зіткнення.

А загалом місцеві поволі повертаються у Верхньоторецьке. Офіційна статистика фіксує трохи більше як 2000 мешканців із 3000 зареєстрованих до початку бойових дій.

Декотрі пораються в городах, коло будинків. Вони не зважають навіть на періодичну стрілянину бойовиків у бік наших окопів, бо пережили набагато інтенсивніші обстріли в минулому. Щоранку дехто з місцевих їздить на роботу в Костянтинівку на залізничний вузол або в Авдіївку на коксохімічний завод. Свого часу піхотинці допомогли з відновленням енергопостачання в селищі. Замість лінії, яка тягнула електрику з окупованого боку, провели нову, від ЛЕП на нашій території. Та й медпункт батальйону, який обороняє селище, жодного разу не відмовив місцевим у допомозі. Утім постійне напруження в повітрі розділеного війною селища нікуди не зникає.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

ПРІОРИТЕТНЕ ЗАВДАННЯ — ПЕРЕСЕЛИТИ ВОЯКІВ З НАМЕТІВ У ТЕПЛІ КАЗАРМИ

У ПЕРЕЛІКУ ГОЛОВНИХ ЗАВДАНЬ КВАРТИРНО-ЕКСПЛУАТАЦІЙНИХ ЧАСТИН ЗС УКРАЇНИ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ ДО ЗИМИ Є МАКСИМАЛЬНЕ ПОКРАЩЕННЯ УМОВ ПРОЖИВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, КОТРІ НАВЧАЮТЬСЯ І ТРЕНУЮТЬСЯ НА ПОЛІГОНАХ, ТА ШИРОКЕ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЕНЕРГООЩАДНИХ ТЕХНОЛОГІЙ, ЯКІ ЗРОБЛЯТЬ ПРИМІЩЕННЯ ТЕПЛИМИ, А РАХУНКИ ЗА НАДАННЯ ЦИХ ПОСЛУГ — ЗНАЧНО МЕНШИМИ

Незабаром в Україні стартує черговий опалювальний сезон. Утім вже зараз надворі відчутно похолодало, особливо знижується температура повітря в нічний час, що змушує нас вмикати обігрівачі або індивідуальне опалення, в кого воно є. При цьому постає питання, як підготувалися до зими у військових містечках, чи буде тепло в казармах, чи зможуть наші вояки після тренувань на полігонах помитися під теплим душем? Аби дізнатися про це, наш журналіст вирушив до Яворівського гарнізону

Завдання з підготовки об'єктів казармено-житлового фонду та комунальних споруд до зимового періоду експлуатації традиційно покладені на квартирно-експлуатаційну частину (КЕЧ) району. Цікавість саме до Яворівської КЕЧ не була випадковою, адже вона має низку особливостей. По-перше, частина обслуговує понад 40(!) військових містечок як у Яворівському та Старицькому, так і частково у Львівському гарнізонах. По-друге, серед цих об'єктів не тільки стаціонарні містечка військових частин, а й один із найбільших полігонів Європи — Міжнародний центр миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, а також 184-й навчальний центр, де увесь рік ведеться всебічна підготовка значної кількості наших військовослужбовців. Тож господарство, яким опікується ця квартирно-експлуатаційна частина, доволі велике, і в ньому не повинно бути збоїв.

— Підготовку до зимового періоду експлуатації ми починаємо кожного року відразу ж по закінченні холодів, щойно погодні умови дозволяють перевірити зношеність теплотрас, провести утеплення приміщень, поточні ремонти будівель тощо, — розповів начальник КЕЧ району полковник Федір Савицький. — Зараз нам трохи легше, бо обігрів стаціонарних приміщень забезпечують приватні підприємства, на балансі яких тепер перебувають котельні. Все решта, зокрема й обслуговування наметових містечок — за нами.

Що конкретно було зроблено цього року, наочно продемонстрував тимчасовий виконувач обов'язків головного інженера КЕЧ, працівник ЗС України Богдан Стадник. Разом з Богданом Йосиповичем ми об'їздили майже всі об'єкти, насамперед — великі за обсягами робіт, на яких трудилися його фахівці. Розпочали огляд з пункту постійної дислокації 24-ї механізованої бригади.

— На території цього містечка було реалізовано два масштабні проекти. Для частини територіальної оборони ми відновили казарму, яка не експлуатувалася протягом десяти останніх років. Довелось налагоджувати водопостачання та водовідведення, підводити теплопостачання та тягнути електромережі, проводити загальний ремонт приміщень, починаючи з підлоги і закінчуючи дверима та металопластиковими вікнами. До речі, останніх тут було встановлено 109 штук. А загальний ремонт казарми обійшовся у майже мільйон гривень, — повідомив Богдан Йосипович.

Ще одним об'єктом, яким тут пишаються працівники КЕЧ, є казарма покращеного планування. Як розповів заступник командира бригади з тилу підполковник Віталій Павельчук, коли частина виходила з району АТО, гостро постала проблема розміщення жінок–військовослужбовців контрактної служби. Було вирішено переобладнати під гуртожиток одну з чотириповерхових казарм, яка не використовувалася, і два перші поверхи відвести для жінок.

— У короткі терміни тут було зроблено сучасний ремонт. Замінено на металопластикові всі вікна, у кімнати закуплено нові меблі. І в серпні сюди вселилися 68 жінок-військовослужбовців. Залишилося тільки закупити на кухню електричні плити і холодильники. На завершальній стадії — ремонт третього і четвертого поверхів. Загалом гуртожиток розрахований на майже 150 ліжкомісць, — додала завідувачка гуртожитку Катерина Машковська.

Великий обсяг робіт виконано й у бригадному навчальному центрі «Вербляни», куди ми поїхали згодом. Тут обладнано ділянки для виконання вправ стрільб зі стрілецької зброї, з озброєння танка та інших бойових машин. Отже, тутешня розгалужена інфраструктура також забезпечує як навчання, так і відпочинок особового складу частини.

У таких наметових містечках тільки на МЦМБ проживає декілька тисяч військовослужбовців

Будівництво нової казарми з газоблоків

Типова збірно-щитова казарма ззовні...

...й усередині

Уже більше півтисячі військовослужбовців, які знаходяться на Яворівському полігоні, переміщено з наметів у казарми

— Тут в одній із казарм фактично проведено капітальний ремонт: замінено дах, вікна, прокладено нові мережі водопостачання та водовідведення, електропостачання, відремонтовано систему опалення тощо. Вікна замінено ще й у сусідній казармі, навчальному корпусі та гуртожитку, — розповів Богдан Стадник.

Через полігон ми вирушили у селище Старичі. Ще одне велике військове містечко, де людей у формі, напевно, більше за цивільних. На території Міжнародного центру миротворчості та безпеки то ліворуч, то праворуч виднілися наметові містечка. Біля деяких поралися військовослужбовці, можна було побачити білий димок із димоходів.

— У наметах люди почали топити ще кілька тижнів тому. Треба і речі сушити, і щоб уночі не мерзнути, бо вже заморозки почалися. Зараз декілька тисяч військовослужбовців живуть на полігоні в таких містечках, але ми потрохи переселяємо людей у казарми. Минулого року власними силами побудували і здали в експлуатацію три збірнощитові казарми. У них дерев'яні стіни з бруса, а всередині дошки оббиті утеплювачем. Є де помитися й одяг посушити. Зараз будуємо ще три. Цього разу вже з газоблоків. Кожна розрахована на 252 особи, — проінформував тимчасовий виконувач обов'язків головного інженера КЕЧ. — Це питання на особистому контролі Міністра оборони.

Уже через 15 хвилин ми були на майданчику, де зводили три нові казарми. Загалом їх тут мають побудувати вісім, а також чотири навчальні корпуси, велику їдальню і два житлові будинки для офіцерів і контрактників — фактично невеличке містечко.

— До настання морозів плануємо накрити ці казарми. Якщо не буде морозів, ще й забетонуємо підлогу. Вже оголошуємо тендер на закупівлю вікон і дверей. Хочемо зробити все можливе, аби навесні розпочати внутрішні оздоблювальні роботи, — пояснив виконроб Олександр Мазурак.

Як згодом повідомили представники Яворівської КЕЧ, на будівництво минулорічних трьох казарм передбачалося витратити загалом 20 млн грн. Власними силами працівники КЕЧ збудували їх приблизно за 8 млн, заощадивши державі близько 12 млн. Загалом же торік планувалося ввести в експлуатацію вісім казарм, п'ять з них — силами підрядників. Але вони досі добудовують дві казарми. Проте процес таки йде, тож уже понад півтисячі людей живуть на полігоні в значно кращих умовах.

— Я два роки до цього жив у наметовому містечку. Ви й самі, напевно, знаєте, як там жити в осінньо-зимовий період: після дощу всюди розносиш болото, напалиш, а хтось зайшов чи вийшов, і тепло за ним пішло, а подекуди ще й на голову капає. А тут сухо, тепло, душ, гаряча вода. Що й казати, зовсім інше життя, — поділився старшина роти молодого поповнення старший прапорщик Степан Метофір, який зараз мешкає в одній з таких казарм.

Загалом на поточний ремонт споруд, інженерних мереж, закупівлю необхідних матеріалів у межах підготовки до зими Яворівська КЕЧ району освоїла понад три мільйони гривень. Це дозволило майже на 100% виконати роботи, які планувалося здійснити до опалювального сезону. Залишилося тільки прокласти трубу до однієї з казарм. Усі підготовчі роботи для цього виконані. Продовжується закупівля дров у лісництв для забезпечення потреб наметових містечок.

«Зиму переживемо в теплі! Для цього зроблено все необхідне!» — відповідально заявляють працівники Яворівської квартирно-експлуатаційної частини району.

Віталій СТЕЧИШИН

ВІЙСЬКОВІ ЮРИСТИ ЗАПОБІГАЮТЬ ОТРИМАННЮ СТАТУСУ УБД ТИМИ, ХТО ЗНАЄ ПРО АТО ЛИШЕ З ТЕЛЕРЕПОРТАЖІВ

ТАКОЖ ВОНИ ВІДСТОЮЮТЬ СОЦІАЛЬНІ ПРАВА УЧАСНИКІВ АТО, ПРОВОДЯТЬ ЮРИДИЧНІ ЕКСПЕРТИЗИ ПРОЕКТІВ ЗАКОНОДАВЧИХ АКТІВ

Через події на Донбасі в Україні ухвалено чимало законодавчих та нормативно-правових актів, які регламентують багато питань з життєдіяльності війська. Військовими юристами проведено відповідні експертизи проектів практично всіх цих документів. Зокрема тільки з початку поточного року: законів України — 11, постанов Кабінету Міністрів України — 51, розпоряджень Кабінету Міністрів України — 24, наказів МО України, які підлягали державній реєстрації в Міністерстві юстиції України, — 83

— Така на перший погляд суха статистика свідчить про те, що нашими фахівцями проведено значну роботу в законодавчій сфері задля зміцнення обороноздатності країни, посилення соціального захисту військовослужбовців, насамперед учасників АТО, — розповідає заступник директора Юридичного департаменту МО України Олексій Камінецький. — Військові юристи також активно ведуть претензійну роботу. Нині в судах України знаходяться понад три тисячі позовів Міноборони до різних організацій, підприємств та установ, які заборгували відомству 683 млн грн, бо їхні адміністрації, посилаючись на різні обставини і причини, не поспішають повертати кошти добровільно.

У випадках, коли деякі підприємства, установи та організації різних форм власності не виконують, як це належить, взяті перед військовим відомством зобов'язання, юридична служба оборонного відомства на виконання доручень Міністра оборони України спільно з органами військової прокуратури захищає інтереси МО, держави в судах. Так, судовими рішеннями лише останнім часом до сфери управління Міноборони фактично повернуто 2 822 га земель оборони та 2 321 кв. м нерухомого військового майна. Щоб читач краще зрозумів, багато це чи мало, зазначу, що одне середньостатистичне військове містечко може розташовуватися на 20–25 гектарах.

А ще додам, що старанням військових юристів на користь нашої держави в особі Міністерства оборони лише поточного року стягнуто 24,4 млн грн, які були привласнені юридичними та фізичними особами. Торік ця сума становила 46,6 млн грн.

Ще одним пріоритетом у діяльності фахівців Юридичного департаменту МО України є робота над удосконаленням нормативно-правової бази у сфері оборони, моніторингу опрацювання проектів законів та інших нормативно-правових актів, які розробляються структурними підрозділами МО України та іншими органами військового управління. Основними напрямами цієї роботи є вдосконалення законодавства з питань державної безпеки, захисту територіальної цілісності, відновлення боєздатності та військово-технічного забезпечення військ, а також соціального захисту учасників АТО, які потребують юридичних консультацій. Саме для цього у Львові, Дніпрі, Одесі, Вінниці, Харкові та Києві четвертий рік поспіль діють територіальні юридичні відділи Міністерства оборони України, кожен з яких, окрім представництва інтересів військового відомства в судових та інших юрисдикційних органах, надає юридичні послуги військовослужбовцям та членам їхніх сімей, які проживають у цих містах, а також на теренах кількох найближчих регіонів.

— Військові юристи зустрічаються з учасниками антитерористичної операції на місцях та добре знають їхні проблеми, оскільки багато хто з них теж брав участь в АТО, — розповідає Олексій Камінецький. — Найбільше військовослужбовців турбують питання отримання статусу учасника бойових дій, надання земельних ділянок для індивідуального будівництва, забезпечення житлом, медичного забезпечення та санаторно-курортного лікування, пільг при оплаті комунальних послуг і вступі до вищих навчальних закладів тощо.

Юристи військового відомства беруть участь і в роботі комісій із надання статусу учасника бойових дій, створених у Міноборони, Генеральному штабі, командуваннях видів Збройних Сил, обласних і Київському військових комісаріатах. На сьогодні такий статус отримали 212 тисяч осіб. До речі, саме військові юристи, добре обізнані в законодавстві, яке регламентує надання статусу УБД, запобігають отриманню цього статусу тими громадянами, які про АТО знають здебільшого з телерепортажів.

Нині в судах України знаходяться понад три тисячі позовів Міноборони до різних організацій, підприємств та установ, які заборгували відомству 683 млн грн

— Участь військових юристів у антитерористичній операції — окрема сторінка в діяльності та історії нашого департаменту, — продовжує Олексій Валентинович. — Адже в кожній військовій частині, що перебуває на Сході країни, є помічники командирів військових частин з правової роботи, які консультують командування з багатьох важливих питань, котрі стосуються не лише звичайної життєдіяльності частин і підрозділів, а й ведення бойових дій у районі АТО, убезпечуючи їх від неправильних, з позицій закону, рішень.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ТАРУТИНСЬКИЙ ПОЛІГОН ПОВЕРТАЄТЬСЯ ПІД ЮРИСДИКЦІЮ МІНОБОРОНИ

Лише поточного року на виконання судових рішень до сфери управління Міністерства оборони України повернуто 2 822 га земель

Тарутинський степ

Тарутинський загальновійськовий полігон, що на Одещині, існував ще за часів СРСР, а з проголошенням Україною незалежності перейшов під юрисдикцію Міністерства оборони. З часом через скорочення армії та неналежне фінансування потреб Міноборони його перестали використовувати при проведенні заходів з бойової підготовки.

— Навесні 2005 року цей об'єкт потрапив у поле зору чиновників Тарутинської райдержадміністрації, які всупереч чинному законодавству перевели його до складу земель запасу Веселодолинської сільської ради. А це понад 23 тисячі гектарів землі! — розповідає заступник директора Юридичного департаменту МО України — начальник відділу полковник юстиції Олександр Дюденко. — Після цього протягом 2006–2009 років понад 11 тисяч гектарів цієї землі було передано в оренду терміном на 49 років приватним структурам, до того ж — за заниженими цінами та без проведення відповідних процедур.

У Міністерстві оборони 2008 року намагалися повернути Тарутинський військовий полігон до сфери свого управління. Проте ні Тарутинська райдержадміністрація, ні орендарі, до яких неодноразово зверталися представники оборонного відомства, їх «не почули». Тож Міноборони змушене було звернутися до суду.

Служителі Феміди, детально розібравшись у ситуації, ухвалили рішення про повернення полігона під юрисдикцію МО України. Не переповідатимемо всіх нюансів складних судових тяжб, а зазначимо лише, що військове відомство поступово, крок за кроком, просувається до того, щоб повернути контроль за землями Тарутинського загальновійськового полігона, а допомагають йому в цьому військові юристи, «воюючи» в судових інстанціях. На сьогодні фактично повернуто близько 6 тис. га землі, які у минулі роки органи місцевої влади незаконно передавали комерційним структурам фактично на свій розсуд. Таким чином у користуванні Міноборони вже перебувають 17 тисяч 576 га земель Тарутинського полігона.

Рік тому в ЗМІ поширювалися заяви екологів зі звинуваченнями на адресу оборонного відомства про розорювання «заказника» «Тарутинський степ», що, відверто кажучи, не відповідало дійсності. Зокрема Міністерство оборони відразу заперечило наявність об'єктів природно-заповідного фонду на території Тарутинського полігона. Водночас було зауважено про намагання певних органів місцевої влади створити їх на землях оборони в незаконний спосіб. Так, 2011 року рішенням місцевих органів влади всупереч законодавству було оголошено про створення «ландшафтного заказника «Тарутинський степ». З метою врегулювання проблемних питань, у 2017 році Міністерство оборони України ініціювало розгляд в судовому порядку питання щодо скасування незаконних рішень органів місцевого самоврядування.

При цьому, за даними Міноборони, землі на території Тарутинського полігона незаконно розорювалися та за копійки здавалися органами місцевої влади комерційним структурам у довгострокову оренду на вже зазначені 49 років. Наприклад, з 2007 по 2012 рр. більше як 10,5 тис. га незаконно здавалися за ціною 125 грн за гектар, а близько 6 тис. га — під пасовища по 5 грн за га.

Наразі Міністерство оборони на правах власника укладає угоди щодо спільної обробки землі за ринковими цінами — в середньому від 1850 до 2300 грн за га, а з наступного року — не менше 2300 грн. Ці кошти спрямовуються у спеціальний фонд Міноборони для підвищення соціального захисту військовослужбовців та членів їхніх сімей. Тільки минулого року отримано понад 5,5 млн грн, спрямованих на будівництво житла для військовослужбовців.

Нещодавно військові юристи спільно з військовою прокуратурою досягли чергової перемоги. Так, постановою Вищого господарського суду України від 28 вересня 2017 року касаційні скарги військової прокуратури та Міністерства оборони України були задоволені повністю. Таким чином Міноборони повернуто в законне користування ще 160 гектарів землі Тарутинського полігона.

Сергій ЗЯТЬЄВ

НАШОМУ КУРСАНТОВІ ПРИСВОЄНО ЗВАННЯ МОЛОДШОГО ЛЕЙТЕНАНТА ВМС ІТАЛІЇ

НАРАЗІ УКРАЇНСЬКИЙ МАЙБУТНІЙ МОРСЬКИЙ ОФІЦЕР ВЧИТЬСЯ У ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКІЙ АКАДЕМІЇ ЦІЄЇ КРАЇНИ

Михайло Найдюк разом з однокурсницею Міленою

Мова йде про Михайла Найдюка, курсанта Інституту ВМС Національного університету «Одеська морська академія», який нині вчиться у Військово-морській академії Італії міста Ліворно. Михайло також проходить морську практику на одному з найбільших італійських бойових кораблів «Луїджі Дуранд де ла Пенне». Нещодавно йому присвоїли звання молодшого лейтенанта ВМС Італії

Михайло вже два роки як в Італії. А нещодавно він серед 88 курсантів-італійців, які проходять практику на борту есмінця, побував в Одесі. Він вільно розмовляє італійською, і йому личить форма моряків — нащадків видатного мореплавця Амеріго Веспуччі. Його культура поведінки свідчить про те, що хлопець повністю адаптувався до ритму життя іноземного бойового корабля. Словом, він тепер мало чим відрізняється від пересічного громадянина Апеннінського півострова. На запитання, як йому вдалося стати молодшим лейтенантом за менш ніж рік, відповідає, що в Італії це зробити цілком реально, адже навчання дуже інтенсивне й вимоги, звісно, відповідні.

— У навчальній програмі закладу передбачено, що після завершення 2-го курсу курсантам присвоюється спочатку звання «кандидат в офіцери». Відразу надається відповідне грошове забезпечення і офіцерська форма. До кінця третього курсу присвоюється звання молодший лейтенант. А ще через рік вони стають лейтенантами й випускаються з військово-морської академії, — розповідає Михайло.

Наголос на підготовці курсантів полягає насамперед у тому, що предмети, пов'язані з морською тематикою, італійці викладають уже на першому курсі. Загалом те, чого в Україні навчають за п'ять років, тут устигають навчити за три. Це навігація, орієнтування в морі, такелажна справа, тренування корабельних бойових обслуг, основи штурманського прокладання тощо.

Крім Михайла, в Італії вчаться ще три курсанти. Один уже закінчив перший курс і проходить морську практику на вітрильнику «Амеріго Веспуччі». Ще двоє хлопців з Інституту ВМС зараз готуються, щоб розпочати навчання на першому курсі Академії ВМС Італії.

— Головна відмінність їхньої підготовки від нашої полягає в тому, що українські курсанти стажуються на кораблях здебільшого радянського виробництва. Працюють на обладнанні, яке, м'яко кажучи, уже не відповідає сучасним стандартам військової освіти. А в італійців, навпаки, рівень комп'ютеризації корабля дуже високий. Вони користуються сучасними приладами, які забезпечують, приміром, якісний зв'язок і високий ступінь достовірної інформації щодо поточної надводної, підводної та повітряної обстановки в усіх районах, де перебуває корабель. Тобто італійські курсанти працюють на сучасних комп'ютеризованих платформах. А це відіграє значну роль в якісному та швидшому опануванні майбутньої спеціальності, — продовжує Найдюк.

У ВМС Італії програма навчання для курсантів-дівчат і курсантів-хлопців абсолютно ідентична. Різниця лише в спеціалізації: хтось вибирає морську інженерну справу, а хтось — військову медицину

Власне, італійський есмінець — ровесник флагмана ВМС України «Гетьман Сагайдачний». Але його «начинка» й озброєння значно сучасніші. І багато елементів корабельної зброї та матеріальної частини італійці постійно модернізують. На борту корабля є два гелікоптерних ангари, сучасні зенітні ракетні комплекси, торпедне озброєння, протичовнові й протикорабельні ракети. Свого часу італійський есмінець виконував різноманітні навчально-бойові завдання, брав участь у військово-морських навчаннях та антитерористичних операціях у морі. Але цього року корабель має особливу місію: він є майданчиком для навчання майбутніх офіцерів ВМС Італії.

За словами Михайла, практично всі бойові частини корабля є автоматизованими. Навіть деякі артилерійські установки оснащено програмним забезпеченням, за допомогою якого оператори на бойових постах тільки наносять координати цілей на планшет. Далі до пошуку цілей долучається супутник. За лічені хвилини програма знаходить цілі, і гармати артустановок здійснюють самонаведення, після чого відбуваються вогневі залпи. Ця система працює успішно, усі цілі знищують.

А ще на кораблі служать 21 жінка-моряк і 18 дівчат-курсантів. У ВМС Італії немає жодної відмінності між жінками та чоловіками щодо виконання завдань. Усі члени екіпажу виконують завдання різного ступеня складності. Майже 20 років на їхніх військових кораблях служать жінки, тому проблем не виникає. Програма навчання для курсантів-дівчат і курсантів-хлопців абсолютно ідентична. Різниця лише в спеціалізації: хтось вибирає морську інженерну справу, а хтось — військову медицину. На жаль, у нас поки що українські жінки не мають змоги служити на кораблях військового флоту.

Через рік, після навчання в Італії, Михайло Найдюк має повернутися в рідний одеський виш. Далі вчитиметься і передаватиме унікальний досвід своїм товаришам. А згодом отримає диплом, звання лейтенанта ЗС України та призначення на первинну офіцерську посаду.

Віталій ПАНЧИШИН

ХОЧЕШ СТАТИ ЛІДЕРОМ, ТОДІ ТОБІ В «ЧЕРНИЦЮ»

Курсанти з підручних матеріалів обладнали рятувальний пліт й подолали водну перешкоду

Курсанти Інституту Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія» пройшли посилений базовий курс підготовки з питань лідерства в навчальному центрі Академії ВМС Республіки Польща «Черниця».

У навчальній програмі заходу було передбачено вдосконалення лідерських навичок майбутніх офіцерів ВМС України.

Під час занять українські та польські курсанти опанували курс первинної командирської підготовки й курс виживання в екстремальних умовах. Курсанти обох країн вчилися виживати в умовах реальної бойової обстановки. Приміром, відпрацьовували практичні дії під час виникнення позаштатних ситуацій у водному середовищі, лісі, на незнайомій місцевості, училися добувати їжу й питну воду, опановували ази тактичної медицини в польових умовах. Окрім того, майбутні флотські офіцери відпрацювали навички з обладнання опорних пунктів і дій підрозділу в складі малих маневрених тактичних груп.

Захід відбувався в рамках підтримання та розвитку військового співробітництва з НАТО, спрямованого на реалізацію програми Альянсу з удосконалення військової освіти (DEEP).

Віталій ПАНЧИШИН

ЗМАГАННЯ СОБАК-ДЕТЕКТОРІВ

КІНОЛОГІЧНІ ПІДРОЗДІЛИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ БРАЛИ УЧАСТЬ У ТАКОМУ ЗАХОДІ ВПЕРШЕ. У ПІДСУМКУ СЕРЖАНТ АНДРІЙ ДІБОЛЬСЬКИЙ ІЗ ПСОМ ХАРДОМ ІЗ ЦЕНТРУ РОЗМІНУВАННЯ ПОСІЛИ ПРИЗОВЕ ДРУГЕ МІСЦЕ, ВІДСТАВШИ ВІД ПЕРЕМОЖЦЯ ЛИШЕ НА ДВІ СЕКУНДИ

Вихованець прапорщика Миколи Москаленка лабрадор Байрон під час пошуку вибухівки

Робота собаки з виявлення наркотичних речовин

На базі національного парку «Межигір'я» відбулися відкриті змагання спеціальних розшукових собак за програмою «Служба собак-детекторів», які проводилися вже втретє. Участь у них узяли 25 кінологічних розрахунків із різних силових відомств та цивільних організацій. Учасників розподілили на три групи: А (виявлення вибухових речовин), Б (виявлення наркотичних речовин) та В (виявлення тютюнових виробів). За умовами конкурсу необхідно було якнайшвидше відшукати певну речовину на чотирьох контрольних точках

Кінологи Збройних Сил України брали участь у такому заході вперше й були представлені чотирма командами в найскладнішій групі А, де змагалися 17 кінологічних розрахунків. У підсумку сержант Андрій Дібольський із псом Хардом із Центру розмінування посіли призове друге місце, відставши від переможця лише на дві секунди.

— Результатом, звичайно, задоволені, зважаючи на те, які тут зібралися професіонали, — каже сержант. — Такі змагання дуже корисні — є можливість обмінятися досвідом, познайомитися з програмою підготовки інших кінологічних розрахунків.

Загалом нині підготовці кінологів приділяється чимала увага. Нагадаю, на початку цього року у Збройних Силах України створено кінологічну службу.

Робота із чотирилапими саперами є вкрай актуальною, адже в країні ведуться бойові дії. АТО рано чи пізно закінчиться й усю територію Донбасу доведеться розміновувати. А для цього потрібно дуже багато сил і засобів. У Лівані, наприклад, де у 2000-х працювали й наші сапери, розмінування території триває досі.

— Оскільки нашу службу створено на початку року, коштів на закупівлю собак і розбудову інфраструктури не було передбачено. Тому ми почали плідно співпрацювати з Кінологічною спілкою України й із цивільними організаціями, які займаються розведенням, вирощуванням та утриманням собак. Від них отримуємо псів на благодійній основі, — розповів начальник кінологічної служби Збройних Сил України Головного управління оперативного забезпечення ЗС України полковник Сергій Меленчук. — Цього року отримали 40 собак, які тепер проходять навчання.

А їх потрібно ще чимало. Начальник Генерального штабу поставив завдання щодо запровадження кінологічних підрозділів на всіх арсеналах, базах та складах ЗС України. Такі підрозділи вже є в частинах Сухопутних військ та Повітряних Сил, а до кінця року вони будуть на всіх військових аеродромах.

За словами фахівців, собака здатний ефективно працювати без відпочинку до чотирьох годин. Тому в місцях, де багато різних запахів або велике скупчення людей, виставляються два розрахунки, які працюють по черзі.

Підготовкою ж кінологічних розрахунків для Збройних Сил України займається 143-й центр розмінування.

Нині кінологічні підрозділи створюють на всіх арсеналах, базах та складах Збройних Сил України, а також військових аеродромах

— Чотирилапі помічники можуть знайти такі вибухонебезпечні речовини, які не відшукати навіть металошукачем. Та на виховання справжнього професіонала треба витратити чимало часу та зусиль, — пояснює командир загону кінологів та собак Центру розмінування підполковник Валентин Чорний. — Вибирати хорошого військового собаку потрібно ще в ранньому віці. З цуценятами доцільно провести відповідні тестування й перевірити їхні рефлекси — як вони реагують на рухи і різні звуки, стресові ситуації, як їдять, граються, як адаптуються до нової ситуації тощо.

Ще один спосіб, яким визначають придатність собаки, — звичайний м'ячик. Ним треба постукати об підлогу, а потім затиснути ногою. І всі цуценята відреагують по-різному. Той собака, який гарчить, підійде для вартової служби, а той, що дістає його лапою або не звертає на це ніякої уваги, може стати чудовим шукачем.

Окрім того, собака має бути фізично здоровим — без каліцтв чи спадкових захворювань, а також мати хороший нюх. І це важливіше, ніж два попередні пункти. Якщо у пса міцні нерви й відмінна фізична кондиція, але немає нюху, він не підходить для такої специфічної роботи.

— Якщо під час відбору за нашими вимогами підійде один з десяти собак, уже можна вважати, що пощастило. Часто, щоб знайти такого пса, треба переглянути хоча б два-три десятки, — додає полковник Сергій Меленчук.

Через зміну обстановки і способу життя пес інколи замикається в собі. Чотирилапому варто дати зрозуміти: його люблять та розуміють, з ним готові гуляти й дарувати позитивні емоції.

Справжнє навчання для собак розпочинається з піврічного віку. Тварини живуть у Центрі розмінування із дотриманням режиму дня та харчування. Їх тренують щодня із різними навантаженнями. Собак дресирують через гру. У процесі тренінгу тваринам пояснюють, як їм потрібно шукати, як поводитися, і водночас заохочують похвалою й погладжуванням. Аби підготувати справжнього профі, з твариною слід займатися щодня. Для цього в центрі є всі належні умови — тренувальні перешкоди та бар'єри, імітація мінного поля тощо.

Під час дресирування собаку обов'язково треба зацікавити. Кінолог має розуміти, відчувати хвостатого партнера, вміти підштовхнути, де треба, до роботи або, навпаки, — зупинити. Інтуїція фахівця допомагає відчувати, чи може пес сьогодні працювати. Помилку зробити легко, а вихід із подальшої ситуації буває складним.

Собаку спочатку вчать шукати улюблену іграшку. Потім до неї поступово підкладають зразок запаху. Незабаром апорт прибирають. Шляхом такого заміщення пес учиться шукати вже сам запах.

Спершу це порох, потім запахи тротилу — в малій концентрації. Поступово шляхом заміщення м'ячик періодично прибирають. Залишається потрібний запах. І якщо пес знайде те, що від нього вимагають, його треба заохотити з усією прихильністю та любов'ю.

— Так шляхом заміщення пес шукає конкретний запах. Його привчають шукати в багажі, сумках, під час огляду будівель, приміщень, при роботі на землі й у транспорті, — продовжує підполковник Валентин Чорний. — Коли пес щось знайшов, він сигналізує: сідає, лягає або показує у бік предмета стійкою. Важливо, щоб собака, коли знайшов небезпечний предмет, не чіпав його мордою, лапою, зубами.

Подекуди виникають фактори, які перешкоджають роботі собаки. Це запахи мастил, технічні приміщення. Хибний результат трапляється через сильні протяги або вітер — собака може піти за його напрямом від основного джерела. Погано впливають високі та низькі температури.

Дуже важливо правильно вибрати кінолога, який працюватиме із собакою. Трапляється, що до вже навченого, досвідченого собаки приставляють партнера-початківця, якого навчають під конкретного пса.

Потрібно слідкувати за мотивацією військовослужбовця, що зголосився служити із собакою. Адже йому треба буде проводити з чотирилапим другом фактично 24 години на добу, до того ж кінолог відповідає не тільки за себе, а й за дії тварини. Робота цього тандему тільки тоді буде успішною, коли дії партнерів будуть узгоджені.

Роман ВУС

СТЕПАН БАНДЕРА:

«НАША ВЛАДА БУДЕ ЧИ ВСЕ Ж «...СТРАШНОЮ

ДІАЛОГ ІСТОРИКІВ, ЯКИЙ ПРОЛИВАЄ СВІТЛО НА БОРОТЬБУ ОУН-УПА

Не один рік я вважав російського письменника-публіциста Марка Солоніна об'єктивним дослідником історії (зближувало й те, що за освітою ми технарі) — ще відтоді, коли ознайомився з його дослідженнями *«радянсько-німецької війни 1941–1945 років»*, які російські військові історики оцінили як фальсифікації та намагання *«очорнити перемогу»* та які Віктор Суворов, навпаки, назвав *«золотою цеглиною»* у фундамент тієї історії війни, котру ще буде колись написано. Пізніші публікації із засудженням експансіоністської політики путінської Росії, зокрема анексії Криму та агресії на Донбасі, професійний аналіз версій катастрофи «Боїнга» рейсу МН17 (після закінчення авіаінституту Солонін працював у закритому КБ) тільки посилили це переконання. Так було аж до 21 липня цього року, коли я, отримавши від Солоніна чергову розсилку (за підпискою), прочитав його відповіді на питання слухачів радіостанції «Эхо Москвы»

Цілком несподіваною для мене виявилася відповідь публіциста на запитання: *«Чому героїв українського опору, які боролися за незалежність батьківщини в неймовірно складних умовах, в Ізраїлі критикують і прирівнюють до нацистських злочинців, тоді як героїв Ізраїлю, котрі боролися за незалежність батьківщини терористичними методами проти англійського протекторату й місцевого арабського населення, такій критиці не піддають?»*

Обурена тирада пана Солоніна зводилася до того, що, мовляв, не можна порівнювати *«сіоністські бойові організації»*, які *«намагалися боротися з колонізаторами»*, з тими (учасниками українського Опору), котрі, *«не зупиняючись перед масовими звірячими вбивствами десятків тисяч беззбройних людей, боролися за створення на «етнічних українських теренах» (до того ж кордони цих «теренів» вони збиралися встановити збройною рукою на власний розсуд) тоталітарної держави чітко пізнаваного фашистського типу»*.

Я вирішив уступити в діалог й у своєму першому листі до пана Солоніна зауважив, що таку ж риторику ми чуємо нині від Кремля про українців, які захищають свою землю на Донбасі від агресії РФ, про «київську хунту», про «антиконституційний переворот»... І висловив припущення, що таке могло статися або через те, що він поверхово знає цю тему, оскільки вона не була метою його досліджень, або що він (у що не хочеться вірити) поділяє позицію кремлівської — як радянської, так і нинішньої — пропаганди в цьому питанні.

Не ставлячи собі за мету «відбілювати» або «очорняти» дії як частин Червоної Армії (пан Солонін це знає краще за мене), так і воїнів УПА, — на війні, як на війні: у білих рукавичках давно вже не воюють, — усе-таки зазначу, що останні просто змушені були вдаватися до «неправильної» партизанської війни, оскільки вступили в смертельний двобій із ворогом, який мав непорівнянно більшу промислову, військову, пропагандистську міць і, врешті-решт, людські резерви величезної держави, в той час, як повстанські структури створювалися на принципах самоорганізації та самозабезпечення.

УПА, на відміну від «визволителів зразка 1939 року» (безперечно, панові Солоніну відомо, чому населення західних областей України, яке радісно зустрічало їх квітами, дуже швидко змінило своє ставлення на протилежне), воювала на СВОЇЙ землі, захищаючи СВІЙ народ і СВОЮ землю ВІД обох ЧЕРВОНОПРАПОРНИХ ОКУПАНТІВ (радянська пропаганда недарма називала нацистів коричневою чумою, аби, бува, не сплутали їх зі «справжніми червонопрапорними»). І місцевий люд, як свідчать факти, цілковито підтримував цю боротьбу: хіба без такої підтримки змогла б протистояти УПА наймогутнішій армії Європи більше як 10 років? От саме ця масова підтримка УПА і є неспростовним доказом того, що *«масовий терор УПА проти мирного населення»* — то не більше ніж пропагандистський міф «визволителів». А тлом для нього стали злочини численних спецгруп МДБ, що діяли *«під виглядом бандитів УПА»*. Як встановила урядова Комісія з вивчення діяльності ОУН-УПА, *«у липні 1945 року в західних областях України діяло 156 спецгруп»*, за кожною з яких *«тягнеться шлейф провокаційних убивств, грабежів, згвалтувань...»* Доповідні записки радянських військових прокурорів того часу на численних прикладах демонструють *«яскраво виражений бандитський, характер»* дій спецгруп, котрі, як засвідчують факти, широко застосовували *«свавілля та насильство над місцевим населенням, піддавали катуванню, жорстоко мордували, гвалтували…»* На думку військового прокурора військ МВС Г. Кошарського, їхні дії *«не може бути виправдано жодними оперативними міркуваннями»*, оскільки *«жертвою їхньої* (цих «спецгруп». — Авт.) *сваволі часто стають особи, не причетні до українсько-бандитського підпілля»*.

Це змушені визнати навіть ті московські історики, яких неможливо запідозрити в щонайменшій підтримці боротьби УПА: *«...ми знаємо, як можньо, без будь-яких союзників і з мізерною надією на перемогу протягом довгих років війни й навіть після неї БОРОЛИСЯ ЗА СВОБОДУ ТА НАЦІОНАЛЬНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ Організація українських націоналістів під керівництвом С. Бандери та її Українська повстанська армія*, — пише відомий російський військовий історик, дослідник природи колабораціонізму, академік Академії військових наук Росії М.І. Семиряга (фундаментальне дослідження «Коллаборационизм. Природа, типология и проявления в годы Второй мировой войны» 2000 року). — *ЦЕ СЛІД ВИЗНАТИ, незалежно від того, як ми оцінюємо завдання та методи бандерівців»*.

І наостанку я зазначив панові Солоніну, що він таки має рацію, наголошуючи, що *«Ізраїль — далеко не єдина країна, де цих «героїв» критикують»*. Як і не єдина країна, де не визнають Голодомор геноцидом українського народу. На жаль…

Відповідь Марка Солоніна не забарилася. Він різко відповів, що не бажає витрачати час на вивчення чужого *«потока сознания»*...

Будучи, м'яко кажучи, дещо здивованим таким тоном, у короткому листі-відповіді я наголосив, що апріорі готовий був погодитися з тим, що він не підтримує позицій кремлівської пропаганди, але, прочитавши надіслану «в Приложении» статтю Солоніна про боротьбу ОУН-УПА, опубліковану в 2010 році, змінив цю думку.

Уже в самій назві свого допису М. Солонін учинив підміну: «Наша влада буде страшною...» Дійсно, казав свого часу Степан Бандера щось подібне. Але не зовсім так: *«Наша влада буде страшною для наших ворогів»*. Про це фальшування зазначав у рецензії на статтю С. Грабовський («День». — № 8. — 19 січня 2012 року.): *«Наша влада буде страшною», — це не Бандера казав, а Олесь Бузина вклав такий вислів в уста лідерові ОУН(б), а потім його повторив Солонін.* Я ж лише поставив запитання: а чого вона має бути ДЛЯ ВОРОГІВ іншою? Однак відповіді не дістав.

Солонін наголошує, що *«...керівники ОУН твердо й послідовно взяли курс на співпрацю з новою, динамічною європейської силою — гітлерівською Німеччиною…»* Так, у боротьбі з непорівнянно потужнішими гнобителями, прагнучи здобути незалежність і зібрати воєдино розшматовану «добрими сусідами» Батьківщину, українці змушені були шукати сильних союзників (і не варто оцінювати їхні тогочасні дії з висоти «високоморального» нинішнього світопорядку). Та чи можна хоча б порівняти масштаби «співпраці» ОУН з головним союзником Гітлера — сталінським СРСР, який, власне, виплекав вермахт, забезпечив Німеччину стратегічною сировиною й виступив на боці Гітлера проти Польщі, чим обидва біснуваті й увергли світ у Другу світову? До того ж Сталін і керівники ОУН мали абсолютно різні цілі щодо використання Гітлера: якщо перший прагнув розширити межі більшовицької імперії (для чого й «вигодовував» Гітлера як запал для розпалювання майбутньої світової пожежі), то для українських державників, як наголосив, зокрема, й сам М. Солонін, *«незмінною метою»* було *«визволення України від багатовікового московського ярма»*. Оце, до речі, і спричинювало головну відмінність у ставленні Москви до українського та російського націоналізму. Імперський центр завжди панічно боявся «провінційних» націоналістів, які хотіли, щоб сам народ, а не Кремль, був господарем на своїй землі. Українських повстанців, які піднялися на визвольну боротьбу, таврували за це як *«фашистських прихвоснів»*, *«буржуазних українсько-німецьких націоналістів»* і безжально винищували, на противагу російському націоналізму, який, навпаки, маючи своїм завданням розширити «прєдєли» «єдінонєдєлімой» шляхом загарбання чужого, ніколи не переслідувався. Ба більше, Москва традиційно вважає його хорошим.

> *В інструкції проводу ОУН, уривок з якої було вміщено в таємному донесенні № 20 з окупованих районів Сходу, яке передали німці в Берлін 11 вересня 1942 року начальникові поліції безпеки й СД, зазначено: «...Усяке співробітництво з окупантами розцінюватиметься як національна зрада, яка каратиметься смертю. Ми повинні здобути Українську державу!..»*

Коли ж керівники ОУН зрозуміли, що Берлін не збирається сприяти створенню Української держави, що красномовно продемонструвала репресивна реакція верхівки Третього рейху на проголошення 30 червня 1941 року «Акту відновлення Української держави» у Львові, то закликали українців виступити проти Німеччини. На це пан Солонін одразу ж парирував: нібито *«бандерівці, які «пішли в підпілля», активних бойових дій проти німецьких окупантів не вчиняли й навіть не планували»*. Але звернімося до поважних джерел.

У працях відомого дослідника історії України періоду Другої світової війни Володимира Косика наведено документи з німецьких архівів, що фіксують численні епізоди організованої боротьби ОУН з окупаційною владою в різних регіонах України, зокрема в Житомирі, Запоріжжі, Києві, Полтаві, Сталіно (Донецьку) тощо. Навіть головний комісар ковпаківців Руднєв (аж ніяк не прихильник ОУН

СТРАШНОЮ...»
ДЛЯ НАШИХ ВОРОГІВ»?

ТА ЇЇ ВИКРИВЛЕННЯ В ДЗЕРКАЛІ РОСІЙСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ

Комісар ковпаківців Руднєв змушений був визнати, що повстанці «б'ють німців», ба більше — саме вони «Б'ЮТЬ НІМЦІВ» там, де «за два роки не ступала нога жодного партизана»

та УПА) під час знаменитого рейду «Від Путивля до Карпат» (червень — жовтень 1943 року) в щоденнику змушений був визнати, що (українські — Ред.) повстанці «б'ють німців», ба більше — саме вони «*Б'ЮТЬ НІМЦІВ*» там, де «*за два роки не ступала нога жодного партизана*».

Про відмову ОУН від будь-якої співпраці з окупаційною владою свідчать і численні німецькі документи. Зокрема, у «*Донесенні про події в СРСР № 164*» *від 4 лютого 1942 року, адресованому «начальникові поліції і Служби безпеки (СД)», наголошено: «Захоплені друковані матеріали й свідчення різних бандерівців, заарештованих останнім часом, знову доводять, що прихильників бандерівського руху неможливо залучити до якоїсь позитивної співпраці. Залишається лише вибраний шлях цілковитого знищення цього руху…»* В інструкції проводу ОУН, уривок з якої було вміщено в таємному донесенні № 20 з окупованих районів Сходу, яке передали німці в Берлін 11 вересня 1942 року начальникові поліції безпеки й СД, зазначено: «*...Усяке співробітництво з окупантами розцінюватиметься як національна зрада, яка каратиметься смертю. Ми повинні здобути Українську державу!..»* Це змушені, повторю, визнати навіть московські історики, також і військові.

«Після т.з. «відновлення незалежності» (30 червня 1941 року), — дорікає п. Солонін, — *самозваний «уряд» Я. Стецька 4 липня 1941 року розіслав вітання Адольфу Гітлеру, Герману Герінгу...»* Але, не сумніваюся, історик знає, що й керівництво СРСР вітало керівників Третього рейху. Наприклад, міністра закордонних справ Німеччини Й. фон Ріббентропа: «*Дякую Вам, пане міністре, за привітання. Дружба народів Німеччини та Радянського Союзу, скріплена кров'ю, має всі підстави бути тривалою та міцною. Й. СТАЛІН*». — «Правда», № 355, 25 грудня 1939 року), і керівництво СРСР отримувало привітання у відповідь, і навіть, як і належить союзникам, проводило спільні з вермахтом паради з приводу спільних перемог у війні з Польщею.

А ось один зі зразків того, як пан Солонін майстерно підтверджує поширений міф. Цитую: «*Одразу після того, як Львів захопили німецькі війська (у рядах яких був і батальйон «Нахтігаль» під командуванням Романа Шухевича), у місті почалися масові вбивства євреїв і представників польської інтелігенції*». По-перше, пан Солонін краще за багатьох знає, що військові підрозділи не займалися масовими вбивствами цивільного населення. Знищенням єврейського населення на окупованих територіях займалися спеціальні айнзацгрупи, до яких батальйон «Нахтіґаль» не мав жодного стосунку. Але тут історик застосував навіть не логічну зв'язку «увійшли й почали», а такий собі натяк: «увійшли» — «почалися». А більшого фальсифікаторам і не треба: головне притягнути за вуха. Ще одна брехня в цій каламутній воді — «*гауптман*» Шухевич...

> *У детальному дослідженні «Вбивство 25 професорів вищих навчальних закладів у Львові гітлерівцями в липні 1941 року» Зигмунта Альберта, опублікованому 1964 року, немає навіть згадки ні про воїнів УПА, ні про батальйон «Нахтіґаль»*

Далі пан Солонін усе ж визнає (згнітивши серце), що «*переконливих доказів причетності Романа Шухевича до масових убивств у Львові надано не було*». Тоді навіщо вся ця попередня риторика? І замість зрозумілого «*не було*» оце «*надано не було*»! Зате, аби закінчити містифікацію, він із віртуозністю фокусника переносить звинувачення із Шухевича на уряд Стецька, який, мовляв, навіть не «*спробував припинити звірячі вбивства*». І створює ще один алогізм: то він пише, що «*оунівці розіграли «спектакль» із проголошенням 30 червня 1941року в окупованому Львові так званого «уряду суверенної України»*, то дорікає «*так званому*», чому він не зупинив (?!) німців у реалізації їхніх планів…

Аби навести лад із такою інтерпретацією подій, пропоную два коротких приклади. У детальному дослідженні «Вбивство 25 професорів вищих навчальних закладів у Львові гітлерівцями в липні 1941 року» Зигмунта Альберта, опублікованому 1964 року в першому освенцимському зошиті «Пшеглонда лекарскего», і у 2-му томі книжки «Окупація і медицина» 1974 року містилися короткі біографічні відомості про всіх убитих доцентів і професорів, пізніше доповнені фотографіями, новими подробицями розстрілу, слідства, пошуків і виявлення винуватців злочину. І там немає навіть згадки ні про воїнів УПА, ні про батальйон «Нахтіґаль». Докладно розкриває витоки створення міфу про участь «Нахтіґалю» в погромах український історик Володимир В'ятрович. Він наголошує («Дзеркало тижня», № 6 (685), 16–22.03.2008), що «*судові органи Німеччини двічі визнавали недійсними звинувачення проти вояків батальйону «Нахтіґаль»*».

Також голова Асоціації єврейських організацій і громад (Ваад) України Йосип Зісельс заявив («Дзеркало тижня. Україна». — № 1. — 14.01.2010), що «*вже кілька разів звертався в Інститут «Яд ва-Шем» із проханням надати для публікації матеріали (як свідчать публічні заяви працівників інституту, такі існують) про діяльність Шухевича восени 1941 року в Львові*». Але так нічого й не отримав.

М. Солонін стверджує, що «*скільки-небудь активного бандерівського підпілля на схід від Дніпра знайти так і не вдалося*», тобто практично все «*бандерівське підпілля*» зосередилося на захід від Дніпра. Отже, саме там тільки й могли вони займатися «*масовими звірячими вбивствами десятків тисяч беззбройних людей*» (заява в прямому ефірі «Эха Москвы» 21 липня). Але чи підтримувало б тоді місцеве населення своїх убивць? УПА не мала тилового забезпечення (за її спиною не стояла міць СРСР). Її тилом було лише місцеве населення (повторю: воїни УПА теж були місцевими, і вони захищали свою землю). Факти терору й масових убивств чисельних спецгруп МДБ, чиї дії мали, як кваліфікували їх радянські ж прокурори, «*яскраво виражений бандитський характер*», пана Солоніна анітрохи не зацікавили…

Зате російський історик усіляко доводить, що упівці були «нацистськими прихвоснями». Чого варте лише ось таке твердження: «*Виконуючи черговий наказ своїх німецьких господарів, українські націоналісти розіграли новий підлий трюк — заявили про створення так званої «Української повстанської армії»*. Однак у чому ж полягає «підлість» цього «трюку»? Автор — ні пари з уст.

Насамкінець нашого діалогу я взяв на себе сміливість дати щиру пораду панові Солоніну: прислухайтеся до голосу тих людей, які все ще поважають вас, не кривіть душею й не пишіть на теми, за які навіть доброзичливі коментатори звинувачують вас — і справедливо — у «*тенденційності*» та використанні «*сумнівних джерел*», бо з ваших текстів стирчать видимі навіть неісторикам вуха російського великодержавного шовінізму. Це принизливо та негідно вашого таланту. Але вибір, безумовно, за вами...

Як бачимо, столітній висновок Володимира Винниченка про те, що російська демократія, а також «*лібералізм та об'єктивність російських учених*», додає С. Грабовський, закінчується там, де починається «українське питання», не втратив своєї актуальності. Бо важко не погодитися із твердженням С. Грабовського: «*що російський ліберал, що чорносотенець: коли заходить мова про боротьбу українців за свою свободу, то і лексика, і «аргументація», і прийоми впливу на підсвідомість читачів у них однакові*». Може, причиною цього й справді, як висловився про схожий «консерватизм» М. Солонін, є «*інерція мислення. Інерція одного разу розпочатої війни*» Московщини проти Русі-України?

Михайло Лукінюк, викладач КПІ,
член Національної спілки письменників України,
автор книжок «Україна — Крим — Росія: старі міфи і нова реальність взаємин»,
«Руйнуймо міфи!» та «Обережно: міфи!»,
спеціально для «Народної армії»

ПРОТИДРОНОВА РУШНИЦЯ, СПЕЦРАНЕЦЬ КУЛЕМЕТНИКА «ХИЖАК» ТА БРОНЕТРАНСПОРТЕР «ОТАМАН»

ЦІ ТА ІНШІ РОЗРОБКИ БУЛИ ПРОДЕМОНСТРОВАНІ НА ПЕРШОМУ ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ ФОРУМІ ОБОРОННИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ, У ЯКОМУ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ ПОНАД ТРИ ДЕСЯТКИ ПРИВАТНИХ ВИРОБНИКІВ ОВТ

Минулого тижня в Києві відбувся І Всеукраїнський форум оборонних підприємств України. Його організаторами були Ліга оборонних підприємств України та НТУУ «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». На форумі продемонстрували зразки озброєння та військової техніки, виготовлені на підприємствах приватного сектору вітчизняного ОПК, та обговорили перспективи поглиблення державно-приватного партнерства.

Форум розпочався на території ПрАТ «НВО «Практика», де понад три десятки приватних підприємств вітчизняної «оборонки» презентували свої розробки. Зокрема ідеться про зразки модернізованої та нової військової техніки, зброї, елементи екіпірування, спорядження, засоби зв'язку, безпілотні авіаційні комплекси, бойову роботизовану платформу, сучасні системи навігації, інтерактивні тренажерні системи тощо.

Сьогодні в Україні функціонують 134 державних і понад 400 приватних оборонних підприємств, на яких задіяно близько 280 тис. осіб

Бронеавтомобілі «Козак-2», виготовлені на Науково-виробничому об'єднанні «Практика»

Нині в Україні функціонує 134 державних і понад 400 приватних оборонних підприємств. Загалом у цій сфері задіяно близько 280 тис. осіб.

Наступного дня форум перемістився в Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». Там його учасники обговорили питання організації розробки й виробництва ОВТ та іншої продукції військового призначення, здійснення державних випробувань і постановки на озброєння, а також створення в Україні системи сертифікації за стандартами НАТО.

Загалом з огляду на актуальність і важливість питань, навколо яких дискутували представники влади, промисловості та науки, є всі підстави сподіватися, що І Всеукраїнський форум оборонних підприємств України дасть поштовх до подальшого розвитку державно-приватного партнерства й сприятиме нарощуванню потенціалу вітчизняного ОПК.

Про деякі розробки озброєння та військової техніки, представлені на форумі, — стисло в розповіді наших кореспондентів.

Олександр Турчинов, Секретар Ради національної безпеки і оборони України:

«І Всеукраїнський форум приватних підприємств оборонної промисловості є важливим кроком у напрямку зміцнення оборони нашої країни. Співпраця з підприємствами приватного сектору розпочалася з перших днів протистояння агресорові на Сході нашої країни. Нині, з одного боку, створюється система кооперації між державними оборонними підприємствами й приватними підприємствами оборонного сектору. З другого — приватні підприємства дають поштовх до конкуренції. А це впливає на поліпшення якості продукції та зменшення її ціни. До того ж важливо, що значну частину державного оборонного замовлення виконують саме приватні підприємства, які активно працюють над розробкою перспективних зразків нового озброєння та військової техніки. І лише кооперація державних і недержавних підприємств оборонно-промислового комплексу дасть нову якість, яка має наукове підґрунтя. Саме інтеграція науки в оборонну промисловість є запорукою ефективних результатів.

Нам також необхідно на законодавчому рівні вирішити питання корпоратизації державних оборонних підприємств і входження до цих підприємств приватного капіталу, як вітчизняного, так і закордонного, що забезпечить подальшу перспективу розвитку.

Хочу також наголосити, що Україна нині є форпостом Європи, який стримує просування агресора на Захід. Тому сильна українська армія, сильний український оборонний комплекс — запорука безпеки всієї Європи».

Роман Романов, генеральний директор Державного концерну «Укроборонпром»:

«Співпраця приватного й державного сектору постійно розширюється завдяки програмі імпортозаміщення «Укроборонпрому», завдяки меморандумам із провідними науковими закладами України. Завдяки кооперації приватного й державного секторів оборонної промисловості створено потужне об'єднання підприємств, з яких 134 — підприємства «Укроборонпрому», 40 — «Ліги оборонних підприємств», а ще 409 концерн залучив за програмою імпортозаміщення».

ТАКТИЧНИЙ КУЛЕМЕТНИЙ КОМПЛЕКС «ХИЖАК»

Це спеціальний ранець кулеметника. Він уміщує до 500 патронів до модернізованого кулемета Калашникова або до 650 набоїв натовського калібру 5,56x45 мм до ручного кулемета FN Minimi. Розробник цього комплексу — Харківський завод засобів індивідуального захисту «Рарог». Збройова стрічка надійно сполучає ранець із кулеметом, що забезпечує безперебійну подачу патронів, а солідний боєкомплект дає змогу кулеметникові тривалий час вести вогонь, не відволікаючись на перезаряджання. Загальна вага спорядженого ранця — близько 20 кг. Тактична система може використовуватися спільно з бронежилетом будь-якого класу захисту.

За словами директора підприємства Юрія Федорова, комплекс «Хижак» уже третій рік поспіль використовують у районі АТО. Доопрацьований варіант кулеметного комплексу має тільки позитивні відгуки наших вояків.

Для зменшення вагового навантаження на бійця розробники пропонують ще одну новинку — пластикову кулеметну стрічку, яка у 3 рази легша за стандартну металеву. Також вона може без обмежень застосовуватися кулеметниками й інших штатних армійських підрозділів.

Кулеметну стрічку передбачають постачати у військо спорядженою (по 100 патронів) у спеціальній герметичній упаковці.

МОДЕРНІЗОВАНИЙ БТР-60 «ОТАМАН»

Яскравим прикладом державно-приватного партнерства є глибока модернізація радянського БТР-60. Бронетранспортер назвали «Отаман». Технічну реалізацію цього проекту здійснило «НВО «Практика». Зокрема, замінили корпус, встановили новий потужніший двигун та трансмісію, сучасну систему пожежогасіння, розширили десантний відсік. Своєю чергою ДП «Київський бронетанковий завод» обладнав цей бронетранспортер бойовим модулем «Штурм-М», що значно посилило вогневу міць.

БОЙОВА РОБОТИЗОВАНА ПЛАТФОРМА «ЛАСКА»

Її виготовлено у вигляді автоматизованої турелі з установленим на ній 7,62-мм ПКМ. За словами керівника відділу безпілотних технологій ТОВ «Інфоком ЛТД» Сергія Рум'янцева, створена на базі квадроциклу роботизована платформа є безпілотним наземним транспортним засобом, призначеним для виконання оперативно-тактичних бойових дій, а також для охорони та оборони периметра визначеної території.

Платформа має колісну формулу 4х2, кліренс — 136 мм. Її оснащено одноциліндровим 4-тактним двигуном потужністю 19 к. с. «Ласка» здатна розігнатися до 80 км/год. Для порівняння, відомий вітчизняний безпілотний бронетранспортер «Фантом» має максимальну швидкість 38 км/год. Запас ходу безпілотника — 100 км, маса — 310 км.

Управляють цією роботизованою платформою дистанційно по захищених каналах зв'язку: з планшета (по радіоканалу на дистанції до 300 м); з операторської станції (AirMax, до 5000 м); жестами (по відеоканалу на дистанції прямої видимості); у режимі «електронний трос» (по відеоканалу на дистанції прямої видимості); за допомогою електронної рукавички (по радіоканалу на дистанції до 300 м); голосом, із подачею команд у мікрофон (по радіоканалу на дистанції до 300 м).

«Ласка» може здійснювати рух у таких режимах:

за азимутальним маршрутом (GPS-канал); запам'ятовування (автофіксація) маршруту; за зафіксованим маршрутом; за схемою «додому» (за зафіксованим маршрутом у вихідну точку).

ІНТЕРАКТИВНИЙ ЛАЗЕРНИЙ ТРЕНАЖЕР ВОГНЕВОЇ ПІДГОТОВКИ

Від звичайних тренажерів інтерактивний лазерний тир відрізняється тим, що дає змогу відпрацьовувати, крім набування суто механічних навичок для стрільби, так званої м'язової пам'яті для того, щоб підготуватися до стрільби, вибрати ціль і тримати її на «мушці» та плавно натискати на гачок. Тренажер має розраховану балістику для широкого спектру зброї. Тобто, якщо стріляють із гранатомета РПГ-7, то для нього розраховано й дальність польоту гранати, швидкість вітру, перевищення траєкторії польоту ракети, рух самої цілі, винесення точки прицілювання, яку потрібно зробити гранатометникові.

За словами керівника проектів компанії UaRpa Костянтина Марушевського, протягом останніх двох років її фахівці засвоїли виготовлення стрілецьких тренажерів у кількох конфігураціях — як стаціонарних, так і мобільних. Набір стрілецької зброї, яку виготовляють для тренувальної стрільби, доволі широкий: починаючи від пістолета ПМ, автомата АК-74 й закінчуючи гранатометом РПГ-7.

Такі тренажери ми вже постачили для деяких навчальних центрів Збройних Сил, що, зокрема, у Десні та Гончарівському.

За словами розробників, один тренажер повністю окупається після навчання навичок стрільби на ньому 20–25 військовослужбовців. Отже, навчити стріляти таку кількість вояків бойовими патронами — це все одно що придбати тренажер.

ВОГНЕСТІЙКИЙ КОМБІНЕЗОН ТАНКІСТА Й КЕРАМІЧНІ БРОНЕЕЛЕМЕНТИ

Новітній комбінезон виготовлено зі спеціальної негорючої метаарамідної тканини Conex, температура займання якої перевищує 600 ^{0}С. За словами керівника Науково-виробничого підприємства «Темп-3000» Юрія Євтушенка, особливі властивості матеріалу, такі, як термо- й вогнестійкість, закладено на молекулярному рівні, тож вони зберігаються протягом усього часу експлуатації. Також тканина має унікальну властивість самозатухання, яка забезпечує захист шкіри людини від опіків 2-го й 3-го ступенів. Цей матеріал не плавиться та має низьку теплопровідність.

Окрім того, виробник продемонстрував новітні керамічні бронеелементи на основі карбіду кремнію, які застосовують у бронежилетах найвищого, 6-го класу захисту. Презентована пластина захищає від кулі 7,62 мм патрона 57-Н-323С із кулею Б-32 (гвинтівка СВД) з відстані 10 метрів.

ПРОТИДРОНОВА РУШНИЦЯ РАДІОЕЛЕКТРОННОЇ БОРОТЬБИ

За словами її розробників, вона ефективно протидіє безпілотним літальним апаратам. Таку рушницю випускають у комплекті з базовим блоком, який важить 15 кг, тож його може переносити один військовослужбовець-оператор. Коли він помічає у зоні своєї відповідальності безпілотник, який наближається до об'єкта, то наводить протидронову рушницю й «вистрілює» радіоелектронну перешкоду, яка заважає нормальній роботі навігаційних каналів GPS та ГЛОНАСС. Тобто нейтралізує безпілотник, змушуючи його приймати сигнали, котрі надійшли не від навігаційного супутника, а від рушниці.

Як зазначив заступник генерального директора Холдингової компанії «Укрспецтехніка» Михайло Прохоренко, зважаючи на те, що рушниця не може ефективно протидіяти груповому нальоту БпЛА, до неї розробили базовий блок. Він утворює над об'єктом купол із радіоелектронних перешкод радіусом до 5 км, і всі БпЛА, що опиняються в ньому, не можуть виконати поставлені завдання. Встановлені в ньому батареї забезпечують його безперебійну роботу протягом 8 годин. Причому базовий блок здатний працювати як стаціонарно, так і в русі, скажімо, супроводжуючи колони техніки.

Із взірцями виставки знайомилися Сергій ВОРОНКОВ, Андрій ЛИСЕНКО

C-130J Hercules доставив вантаж для українських піхотинців та спецпризначенців

Американський авіатехнічний персонал демонструє українським колегам систему кріплення вантажів

УКРАЇНСЬКІ ПІЛОТИ СІЛИ ЗА ШТУРВАЛ C-130J HERCULES, А ЗАОКЕАНСЬКІ КОЛЕГИ — НА Ан-26

ВІЙСЬКОВО-ТРАНСПОРТНІ ЛІТАКИ УКРАЇНИ ТА США СПІЛЬНО ВИКОНАЛИ ДЕСАНТУВАННЯ ВАНТАЖІВ ПІД ЧАС МІЖНАРОДНИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАНЬ RAPID TRIDENT-2017

Українське військо продовжує нарощувати співробітництво з країнами Північноатлантичного альянсу. Кількість спільних заходів, проведених цьогоріч, давно побила рекорди попередніх років. Збройні Сили України активно реформуються та переходять на натовські стандарти

Прикладом успішної співпраці є міжнародні командно-штабні навчання Rapid Trident-2017, авіаційна складова яких відбулася на базі аеродрому бригади тактичної авіації на Хмельниччині. Саме сюди прилетіли американський C-130J Hercules та український Ан-26, аби завантажитися, здійснити десантування озброєння і спорядження в інтересах підрозділів Сухопутних військ та Сил спеціальних операцій. Обидва транспортники та їхні екіпажі із завданням впоралися на «відмінно». Пройшовши на великій швидкості і малій висоті над визначеним районом, літаки скинули вантажі точно в ціль.

Для екіпажу C-130J Hercules Національної гвардії штату Каліфорнія це була звична річ. Хіба що маршрути та місцевість відрізнялись. Цього року вони вже виконували такі завдання в Італії та Німеччині. А для екіпажів Ан-26, попри давно знайомі маршрути, десантування було не зовсім звичним, адже українці вперше виконували його за протоколами армій країн Альянсу. Аби інструкції не порушувалися, на борту літаків перебували представники обох країн.

— Головною метою навчань було досягнення єдиного підходу до виконання завдань із перевезення та десантування вантажу, — коментує старший національний представник авіаційної компоненти навчань полковник Валерій Сморжанюк. — Попередньо американські військові льотчики та інженерно-технічний персонал провели теоретичні та практичні заняття. Наші авіаційні фахівці вивчили методику і способи закріплення вантажів та заходи безпеки. Далі відпрацювали особливості перевезення і десантування вантажів за стандартами НАТО. У майбутньому це стане хорошою базою для спільної роботи українських льотчиків та екіпажів Альянсу.

Офіцер зі зв'язків із громадськістю 146-го авіаційного крила авіабази Національної гвардії штату Каліфорнія майор Кімберлі Холмен зазначила, що представники США, які брали участь в авіаційному компоненті, вперше відвідували Україну. Тому вони були налаштовані показати все, на що здатні.

> *«Найбільше вразило американців завдання з авіамедичної евакуації. Довелося перевозити поранених українських воїнів до київського шпиталю. Коли американці побачили, що поранення справжні, не імітація, вони відразу почали допомагати»*

— Ми знаємо, що ваші військові льотчики добре навчені й мають унікальний бойовий досвід, — говорить майор Кімберлі Холмен, — тому намагалися навчити їх та технічний персонал чогось нового, того, що успішно використовується під час виконання таких місій у арміях країн — членів НАТО. Водночас ваш бойовий досвід є корисним для нас. Адже переважна більшість учасників навчань із США — резервісти, які в цивільному житті працюють поштарями, садівниками, менеджерами та пілотами цивільних авіакомпаній. Тут ми разом з українськими партнерами виконували різноманітні завдання, досягали сумісності й порозуміння, обмінювалися досвідом. Я впевнена, що такі навчання роблять наші країни ближчими і сильнішими.

Рівень підготовки і професіоналізм наших льотчиків не залишив американських колег байдужими. Вони були щиро вражені тим, як українські пілоти на дещо застарілій авіатехніці виконували ту ж роботу, що й американські колеги на більш сучасних повітряних суднах. І виконували її не гірше.

— C-130J Hercules — дуже хороший літак з потужними двигунами, — розповідає командир бригади транспортної авіації полковник Олег Нечипорук. — А сучасне обладнання суттєво полегшує льотчикам виконання завдання. Без сумніву, обмін досвідом є корисним для авіаторів обох країн.

Та обмін досвідом не обмежувався лише протоколами й інструкціями. Українським льотчикам вдалося сісти за штурвал C-130J Hercules, а заокеанські колеги випробували свої навички на українському Ан-26.

— Найбільше вразило американців завдання з авіамедичної евакуації, — розповідає комбриг. — Довелося перевозити поранених українських воїнів до київського шпиталю. Коли американці побачили, що поранення справжні, не імітація, вони відразу почали допомагати. Скажімо, одного з поранених українських воїнів допомагав переносити до літака навіть підполковник ВПС США… Нас дуже вразила їхня щирість та бажання допомогти. Так поводяться справжні друзі і союзники.

Олександр ОЛЕХНОВИЧ

В АМЕРИКАНСЬКІЙ АРМІЇ ДОПЛАЧУЮТЬ ЗА ЗНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Проблему взаєморозуміння військовослужбовців під час військових навчань та програм співробітництва з українською стороною Збройні сили США розв'язали з притаманною їм прагматичністю.

В американську армію все більше на контракт приймають етнічних українців. Армійські вакансії за різними спеціальностями було відкрито для них у рамках програми Military Accessions Vital to National Interest — MAVNI, яка успішно діє вже понад десять років. За цей час потребу американської армії в українцях задовольнили майже на 100%.

Служба етнічних українців в американській армії є складовою частиною планової кадрової роботи. Її ефективність можна було оцінити й під час українсько-американських командно-штабних навчань Rapid Trident-2017. Зокрема, серед учасників авіаційної компоненти американську сторону представляла майже чверть колишніх наших земляків. Серед них були фахівці інженерно-авіаційного складу, обслуговувальний персонал і навіть пілот C-130J Hercules.

Розповідати про свою службу в армії США вони не мають права, але признаються, що за знання української їм доплачують до щомісячного грошового забезпечення. А носії російської мови не мають такого бонусу.

Інф. «НА»

ЧИМ ЗАЦІКАВИВ ЄВРОПЕЙЦІВ УКРАЇНСЬКИЙ Ан-30Б

НА ПРЕСТИЖНОМУ МІЖНАРОДНОМУ АВІАШОУ?

Тисячі відвідувачів (від аматорів до професіоналів авіації), сотні експонатів льотної техніки (від легких цивільних вертольотів до винищувачів і бомбардувальників). Престижне міжнародне авіашоу, що відбувалося на Мальті 23–24 вересня, зібрало представників із Великої Британії, Італії, Франції, Німеччини, Америки… Місія представляти Україну на заході цьогоріч випала транспортному літакові Ан-30Б. Раніше цей борт на авіаційних шоу не презентували, льотчики запевняють, що дебют був успішним. Чим зацікавив європейців український борт, на що він здатний і чому інші країни беруть його в оренду, розповів полковник Олег Михайленко, голова української делегації, заступник командира бригади транспортної авіації

Українська делегація на Мальтійському авіашоу на чолі з полковником Олегом Михайленком (перший ліворуч)

Спілкуємося з офіцером одразу після прильоту делегації на Батьківщину. Після шоу Ан-30Б довго не простоював без діла: його того ж дня відправили виконувати спостережні польоти. Та й Олег Михайленко вже заклопотаний цілою низкою завдань, тож ледь знаходить час для розмови у своєму тісному графіку.

Найголовнішим завданням літака Ан-30Б є забезпечення польотів за угодою «Відкрите небо», яка діє в 34 країнах

— Організатори авіашоу звернулися до нас із проханням презентувати Ан-30Б. Ми це прохання виконали, адже для нас міжнародні авіаційні заходи є цікавими й корисними, це дає змогу поспілкуватися з колегами з інших країн, побачити нову техніку. Щодо презентованого на шоу Ан-30Б, то це іменний літак Костянтина Могилка, саме на такому він виконував свій героїчний і, на жаль, трагічний виліт. Ан-30Б виконує не лише транспортні перевезення, а ще й спостереження за допомогою встановленої на його борту штатної фотоапаратури. Для гостей заходу саме цей нюанс був цікавим. Багато людей плутає й називає цей борт розвідником, насправді це не так: ми займаємося не розвідкою, а спостереженням. Тобто літак виконує мирні завдання. Якщо треба підтвердити або спростувати дані, то він вилітає й фотографує місцевість.

Олег Іванович розповідає, що найголовнішим завданням літака Ан-30Б є забезпечення польотів за угодою «Відкрите небо», яка діє в 34 країнах. Український борт виконує як активні, так і пасивні місії. Тобто його і українці використовують під час спостережних польотів, і інші країни орендують, які таких бортів не мають. Метою подібних польотів є контроль над звичайними видами озброєння.

Українську делегацію вже запросили на виставку, що відбудеться в Данії наступного року

— Для прикладу, Данія повідомляє, що в них закрився аеродром, звідти забрали всю техніку, озброєння. Для того щоб проконтролювати ситуацію, відсилаємо свій літак. Він фотографує визначену територію. У нас є спеціальний відділ, що аналізує отримані знімки. Після дешифрування зображень отримуємо відповідь, що аеродром справді закрили. Також наш літак орендують інші країни. Наведу для прикладу Польщу, вона має право виконувати спостережні польоти над територією Росії. Лише цього року було вже два таких польоти. Польські фахівці прилітають до нас рейсовими літаками або ж ми летимо по їхніх спеціалістів у Польщу. Отримані фотоматеріали є власністю польської сторони, вони можуть використовувати їх, виходячи зі своїх інтересів.

Попри те, що український транспортник виконував на Мальті статичний показ, а не демонстрував віражі в небі, до нашої делегації було прикуто неабияку увагу європейців. Цікавились як презентованим бортом, так і загалом ситуацією на Сході країни.

— Тільки за перший день авіаційного шоу літак подивилося більше як півтисячі осіб. Це і просто глядачі, і військові льотчики з інших країн. Виставку відвідало багато українців, які проживають і працюють на Мальті. Вони прилітали з усіх куточків острова, українська громада тут дуже згуртована й потужна. Нашим землякам було приємно, що прилетіла українська делегація, часто запитували, чи можна порозмовляти з нами українською, висловлювали підтримку.

Забігаючи наперед, Олег Михайленко каже, що українську делегацію вже запросили на виставку, що відбудеться в Данії наступного року.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

«НАРОДНІ» ЛІТАКИ — «РЯТУНЧИК» ТА «ВЕЗУНЧИК»

Народний «Везунчик»

Вони могли залишитися сухими рядками в архівних документах, згинути в утилізаційному цеху, стати музейними експонатами чи технічними пам’ятниками… Проте цього не сталося. Два колись «мертві» літаки Ан-26 бригади транспортної авіації завдяки потужній підтримці волонтерів були повернуті до строю. Нині «народні» літаки активно використовуються військовими.

— Простою техніки в нас не буває, кожен літак затребуваний, а особливо тепер, коли проводяться навчання, — каже полковник Олег Михайленко. — Буквально нещодавно один із відновлених бортів — «Рятунчик» перевозив поранених із Дніпра до Києва, тож він повністю відповідає своїй назві. Завдяки «Рятунчику» вдається трохи зменшити навантаження на санітарний літак аеромедичної евакуації «Віта», адже частину завдань бере на себе наш борт. Активно використовується й «Везунчик», він виконує завдання із перевезення вантажу й пасажирів.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

У рамках операції НАТО «Союзницький постачальник» кораблі Альянсу боролися з піратством в Аденській затоці поблизу берегів Сомалі

АСОЦІАЦІЯ ВІЛЬНИХ ДЕРЖАВ

ОПЕРАЦІЇ НАТО. БОРОТЬБА З ПІРАТСТВОМ БІЛЯ БЕРЕГІВ АФРИКАНСЬКОГО РОГУ

Із 2008 року НАТО бере участь у міжнародних операціях із протидії піратству поблизу берегів Африканського Рогу

Діюча операція НАТО «Океанський щит» спирається на попередні місії з боротьби з піратством, які здійснювало НАТО, зокрема проведені протягом 2008–2009 років «Союзницький постачальник» і «Союзницький захисник».

Із жовтня по грудень 2008 року Північноатлантичний союз здійснював операцію «Союзницький постачальник», у рамках якої відбувалися дії з боротьби з піратством в Аденській затоці коло берегів Сомалі. На запит Генерального секретаря ООН Пан Гі Муна ВМС НАТО супроводжували судна, які здійснювали рейси для Продовольчої програми ООН через небезпечні води Аденської затоки, де загострилася проблема піратства. Саме ця проблема в тих водах загрожувала підірвати міжнародну гуманітарну діяльність в усій Африці.

Паралельно у відповідь на терміновий запит від Африканського союзу ті ж ВМС НАТО забезпечували супровід зафрахтованого судна з вантажем озброєння та військової техніки для Бурундійського контингенту, який брав участь в операції AMISOM — миротворчій регіональній місії, що відбувалася під мандатом Африканського союзу зі схвалення ООН. Загалом ця й донині діюча місія уповноважена надавати підтримку Перехідному федеральному урядові Сомалі, навчати солдатів урядових військ, а також сприяти доставці гуманітарної допомоги.

Після першої операції НАТО «Союзницький постачальник» та її передачі для подальших дій у руки Європейського союзу у вигляді операції «Аталанта» в грудні 2008 року, у якій, до речі, брали участь й українські ВМС, загроза піратства залишалась такою ж серйозною, попри всі зусилля міжнародних організацій.

Наступна операція НАТО, «Союзницький захисник», стала другою місією НАТО з боротьби з піратством в Аденській затоці, яка тривала з березня по серпень 2009 року. На переконання експертів, вона значно підвищила безпеку комерційних морських шляхів і міжнародного судноплавства коло берегів Африканського Рогу. Зокрема контингент ВМС НАТО, спостерігаючи за обстановкою, діяв на припинення піратства та озброєного розбою в цьому регіоні, чим забезпечував захист суднам.

Логічним продовженням зусиль Альянсу в цьому регіоні стала наступна операція НАТО — «Океанський щит», яку було сфокусовано на морських діях проти піратів коло берегів Африканського Рогу. Її затвердила Північноатлантична рада 17 серпня 2009 року, та, на переконання експертів, ця операція Альянсу й досі продовжує робити внесок у справу міжнародної боротьби з піратством у цьому районі. Зокрема кораблі НАТО придушують збройний грабіж і захоплення інших кораблів, виконуючи вказівки за наведенням з вертольотів НАТО, котрі відстежують, ідентифікують судна в морському районі. Протягом 2013–2014 років в «Океанському щиті» брали участь й українські ВМС.

Як зазначають фахівці, новим явищем в операції є те, що у відповідь на черговий запит ООН НАТО також погодилося супроводжувати в гавань Могадішо судна постачання AMISOM, про діяльність якої вже ми згадували. Крім того, фахівці зауважують, що ця операція запропонувала новий підхід НАТО в боротьбі з піратством. Зокрема організація допомагає країнам цього регіону розвивати власний потенціал і сили для боротьби з піратством, а також організує навчальні курси для підготовки місцевого населення до протидії піратству в тісній взаємодії з НАТО.

Під час операції «Океанський щит» кораблі НАТО придушували збройний грабіж і захоплення інших кораблів за допомогою вертольотів, котрі відстежували та ідентифікували судна в морському районі

Таким чином, експерти резюмують, що завдяки двом здійсненим і третій діючій операції визначились основні функції та роль НАТО в боротьбі з піратством. Першочерговою функцією Альянсу є супроводження кораблів, стримування атак і нападів, а також розширення співробітництва з іншими міжнародними організаціями та країнами в боротьбі з піратством коло берегів Сомалі для об’єднання зусиль та ефективнішої спільної боротьби з динамікою піратської діяльності.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

УЧАСТЬ ВМС ЗС УКРАЇНИ В ОПЕРАЦІЇ НАТО «ОКЕАНСЬКИЙ ЩИТ»

У лютому 2013 року під час засідань Комісії Україна — НАТО та Північноатлантичної ради Альянсу на рівні міністрів оборони було укладено офіційну угоду між Україною та Організацією Північноатлантичного договору про участь нашої держави в операції НАТО «Океанський щит».

Цей документ формалізував статус України як першої країни — партнера Альянсу, яка братиме участь у цій антипіратській операції, і єдиної держави — партнера НАТО, яка бере участь у всіх операціях блоку.

Згідно з досягнутими домовленостями, у рамках військових заходів, передбачених партнерськими відносинами Україна — НАТО, з вересня 2013-го по січень 2014 року українські ВМС було залучено до виконання завдань операції «Океанський щит». Протидію піратству в районі Африканського Рогу забезпечував флагман ВМС ЗСУ — фрегат «Гетьман Сагайдачний» із палубним вертольотом Ка-27 та групою спеціального призначення як оглядовою командою на борту. Українські військові протидіяли піратству разом із представниками ВМС Норвегії, Данії, США та Нідерландів.

З вересня 2013-го по січень 2014 року фрегат «Гетьман Сагайдачний» забезпечував протидію піратству в районі Африканського Рогу

У рамках операції український фрегат виконував завдання з патрулювання морських районів, супроводження цивільних і торгових суден, а також перехоплення підозрілих кораблів.

За час операції корабель провів 47 діб у морі на патрулюванні в районах, небезпечних через піратів. Щодня там проходило близько 50 цивільних суден. Корабель постійно підтримував належний рівень бойової готовності, а під час патрулювань здійснював практичні артилерійські стрільби, стрілецькі та протидиверсійні вправи.

Під час операції оглядова команда оглянула 10 суден, які викликали підозру щодо піратської діяльності. На одному з них було отримано інформацію, яка підтвердила його причетність до піратської діяльності.

Своєю чергою морські авіатори вели повітряну розвідку з виявлення швидкісних маломірних суден у визначених районах. Також вони здійснювали обліт узбережжя Сомалі з метою виявлення піратської діяльності тощо. Загалом було виконано близько 100 польотів переважно для здійснення повітряних розвідок надводної обстановки. Рішучими діями екіпажу вертольота Ка-27 ПС було зупинено вісім швидкісних човнів, які не відповідали на запити корабля й продовжували свій рух. Вертолітний загін забезпечив також перельоти особового складу між кораблями в морі, до того ж було здійснено зліт-посадку на чотири іноземні кораблі.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

«НЕ ЧІПАЙТЕ НАС І ЗАЛИШИТЕСЯ ЖИВІ»

ТАКИМ Є ДЕВІЗ ІЗРАЇЛЬСЬКИХ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІВ, ЯКИХ ЗА 70 РОКІВ ПОСТІЙНОГО ВЕДЕННЯ АРМІЄЮ ОБОРОНИ ІЗРАЇЛЮ БОЙОВИХ ДІЙ ПО ПРАВУ ВВАЖАЮТЬ ОДНИМИ З КРАЩИХ У СВІТІ

У ЦАХАЛ налічується більше 40 елітних підрозділів. А служба в них є, без пафосу, боротьбою військовослужбовців за виживання без права на відступ. Адже ця країна воює вже понад 70 років. Звичайно, досвід боїв загартував ізраїльських спецпризначенців, вони стали одними з найкращих у світі. Їхнє кредо так і звучить: «Не чіпайте нас і залишитеся живі». Про деякі з цих підрозділів — у цьому матеріалі

Випускники курсу спецпідрозділу «Саєрет Маткаль» здійснюють марш-кидок пустелею завдовжки близько ста кілометрів. Вони вільно володіють багатьма діалектами арабської мови, різними техніками бою на малій дистанції, знають підривну справу тощо

Одним із найбільш підготовлених спецпідрозділів Ізраїлю вважається «Саєрет Маткаль», який підпорядковується безпосередньо начальнику Генерального штабу Армії оборони Ізраїлю. Його бійці брали участь у багатьох операціях, також і за межами Ізраїлю, більшість з яких були успішні. Завдяки цьому «Саєрет Маткаль» має статус найкращого диверсійного армійського формування світу. Спецпідрозділ, за офіційними даними, був сформований 1957 року. В лавах ЦАХАЛу він поєднав диверсійні методи «командос», збір тактичних і розвідувальних даних та можливість проведення операцій у тилу супротивника.

З урахуванням специфіки діяльності спецпідрозділу у відкритому доступі немає точних даних ні про кількість його співробітників (як оперативників, так і обслуговуючого персоналу), ні про місце їхньої дислокації. Хоча відомо, що солдати в цьому підрозділі досить молоді, є навіть 18-річні. Служба в «Саєрет Маткаль» вважається дуже почесною. Деякі бійці по її завершенні (шість років) стають відомими державними і військовими діячами.

Навчання в цьому спецпідрозділі є доволі жорстким і пов'язане з великим фізичним та інтелектуальним навантаженням. Випускники курсу молодого бійця, який закінчується марш-кидком пустелею завдовжки близько ста кілометрів і складанням присяги в легендарній фортеці Масада, вільно володіють багатьма діалектами арабської мови, різними техніками бою на малій дистанції, знають підривну справу, вміють стрибати з парашутом і користуватися всіма видами стрілецької зброї.

«Саєрет Маткаль» проводив операції із захоплення і ліквідації терористичних лідерів, звільнення заручників, знищення стратегічно важливих об'єктів на ворожій території. Популярність спецпідрозділу принесла знаменита операція «Ентеббе», також відома як «Кульова блискавка» або «Йонатан».

Тоді вісім терористів захопили літак авіакомпанії «Air France» з пасажирами на борту та, погрожуючи зброєю, змусили екіпаж летіти в Уганду із дозаправкою в Лівії. Солдати Уганди всіляко їм сприяли. Заручників розташували в будівлі старого термінала аеропорту міста Ентеббе. Уряду Ізраїлю був пред'явлений ультиматум з вимогою звільнити 53 засуджених терористів. У разі його невиконання протягом 48 годин погрожували почати вбивати заручників. У ході переговорів вдалося дещо збільшити цей термін.

Знаходячись за три з половиною тисячі кілометрів від Ізраїлю — в самісінькому серці Африки, терористи почувалися в цілковитій безпеці. Як виявилося, даремно. До Уганди вилетіли чотири велетенські «Геркулеси» з ізраїльськими спецпризначенцями. Бійці були розподілені на п'ять загонів.

Після семигодинного польоту «Геркулеси» досягли Ентеббе. Щойно шасі торкнулися посадкової смуги, бійці головного загону стрибнули на землю. Вони розмістили вздовж смуги резервні вогні на той випадок, якщо керівництво аеропорту вимкне освітлення. «Геркулес» зупинився в дальньому куті льотного поля, від нього від'їхали «Мерседес» і два джипи.

Приблизно за сто метрів від будівлі, де перебували заручники, автівки намагалися зупинити два угандійські вояки. Один із них навів на «Мерседес» автоматичну гвинтівку, та ізраїльські солдати нейтралізували його пострілами з пістолетів із глушниками. Після цього вони вистрибнули з автівок і побігли до будівлі. Бійці увірвалися в зал, де утримували заручників. З тієї миті, як спецпризначенці застрелили солдата Уганди, і до ліквідації терористів, що охороняли заручників, минуло декілька хвилин.

У ході операції було вбито всіх терористів і декілька десятків солдатів Уганди. У перестрілці загинули два заручники. Ізраїльтяни втратили в цій операції лише одного бійця.

Ще один відомий антитерористичний спецпідрозділ Армії оборони Ізраїлю «Дудвеван» (у перекладі — «Вишня»). Його створено для боротьби з терористами на Західному березі річки Йордан 1987 року, відразу після початку першої інтифади. Спочатку група була укомплектована бійцями, які перейшли з інших елітних підрозділів, також і з «Саєрет Маткаль».

Стати бійцем підрозділу теж непросто. Спочатку вони проходять тест на фізичну витривалість — біг з 30-кілограмовим вантажем, відтискання і подолання інших видів навантажень. Кандидатів, які витримали випробування, відправляють на піврічні курси. Там майбутні спецпризначенці вчаться стріляти з будь-яких положень та з будь-якої відстані, долати всілякі перешкоди і здійснюють багатокілометрові марш-кидки.

Закінчивши цю підготовку, майбутні спецпризначенці складають іспит на право носіння червоного берета. Вони здійснюють марш-кидок на 90 км з вантажем 30–40 кг. Останні 10–15 км долають бігом. Іспит традиційно проводиться двічі на рік, влітку — в найспекотніший час, коли температура досягає +30–40°C, а взимку — у зливу.

Навчання продовжується. Оскільки служба в цьому підрозділі передбачає часте перебування серед ворожо налаштованого населення, коли неминуче виникнення сутичок, дуже багато часу в ході підготовки приділяється відпрацюванню прийомів рукопашного бою. Причому тренувальні поєдинки проводяться, як правило, за повного контакту з мінімально необхідними для безпеки обмеженнями і захисним спорядженням. Ізраїльські фахівці вважають, що майстерне володіння прийомами рукопашного бою допомагає уникнути зайвого використання зброї під час дій у натовпі, серед мирного населення.

Спецпризначенців також вчать визначати місцезнаходження будинків за фотографіями, зробленими з вертольотів і літаків. Відпрацьовується тактика штурму різних будівель. Бійці навчаються вриватися в споруди через вікна, двері й дах. При цьому наголос робиться саме на штурмових діях.

І лише пройшовши всі етапи підготовки, кандидати стають бійцями. Кожному з них присвоюється звання молодшого сержанта і вручається пістолет. Уже в підрозділі молоді бійці проходять додаткове навчання (снайперська підготовка, екстремальне водіння транспортних засобів і розвідка).

Найпотужнішою ударною групою у «Дудвеван» вважається рота глибинної розвідки. При потраплянні до неї бійці проходять додаткову підготовку. Будь-який з них вчиться збирати міни з підручних матеріалів, а також знешкоджувати їх, що в умовах безперервних терактів дуже важливо.

Також бійці вчать арабську мову, історію та культурні звичаї арабів, психологію їхньої поведінки. Ретельно вивчають і способи маскування «під арабів»: носіння арабського одягу, використання перук, накладних борід і вусів, контактних лінз для зміни кольору очей, гриму тощо. Як один із засобів маскування часто використовують переодягання в жіночий одяг. Це обумовлено, по-перше, тим, що в арабському світі жінки мають дуже невисокий соціальний статус, їх не бояться, тож вони можуть вільно пересуватися, не привертаючи уваги, особливо, якщо носять традиційний арабський одяг заміжньої жінки. По-друге, під широким арабським жіночим одягом зручно ховати зброю, особливо потужну довгоствольну, а також засоби зв'язку, спостереження тощо. Позаяк бійці «Дудвеван» часто діють у парі, то вони вчаться зображати подружжя.

Підготував Роман ВУС

ЗАПИТУВАЛИ? ВІДПОВІДАЄМО

РОЗІБРАТИСЯ З УСІМА НЮАНСАМИ ЗАКОНОДАВСТВА САМОТУЖКИ ЧАСОМ ДОВОЛІ ВАЖКО, САМЕ ТОМУ ЧИТАЧІ ЗВЕРТАЮТЬСЯ НА НАШУ РЕДАКЦІЙНУ ПОШТУ ІЗ ПРОХАННЯМ НАДАТИ ЇМ ПРАВОВУ ДОПОМОГУ НА СТОРІНКАХ НАШОГО ВИДАННЯ. ПЕРЕВАЖНА БІЛЬШІСТЬ ЗАПИТАНЬ СТОСУЄТЬСЯ СОЦІАЛЬНОЇ ТЕМАТИКИ, ТОЖ ЦЬОГО РАЗУ МОВА ПІДЕ ПРО НАЛЕЖНІ ВИПЛАТИ ЗАХИСНИКАМ, ПІЛЬГОВІ КРЕДИТИ Й ПСИХОЛОГІЧНУ РЕАБІЛІТАЦІЮ ДЛЯ УЧАСНИКІВ АТО

Петро С., військовослужбовець, м. Харків:

— За яких умов здійснюють виплату матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань? Чи всі військові мають право на цю виплату цього року?

— У зв'язку з обмеженням обсягу видатків на виплату матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань цього року відповідно до рішення Міністра оборони України від 25.02.2017 № 1223/з/12 граничні обсяги видатків для виплати матеріальної допомоги визначає забезпечувальний фінансовий орган із розрахунку погодженого місячного фонду грошового забезпечення на 2017 рік (без урахування винагород та одноразових видів грошового забезпечення), необхідного для утримання 10% спискової кількості військовослужбовців. Це рішення зобов'язує видавати накази про виплату матеріальної допомоги тільки в разі важкого стану здоров'я військовослужбовця та членів його сім'ї (поранення, контузія, інвалідність та інші випадки тяжких захворювань) за наявності посвідчення або довідки відповідного лікаря; смерті рідних по крові та шлюбу; пожежі або стихійного лиха; одруження військовослужбовця; народження дитини військовослужбовця або її одруження.

Нагадаємо, що до рідних по крові та шлюбу належать дружина (чоловік), батько (мати), вітчим (мачуха), син (дочка), пасинок (падчерка), рідний брат (рідна сестра) військовослужбовця, батько (мати) подружжя або особи, на вихованні якої перебував військовослужбовець.

За рішенням начальника Генерального штабу ЗС України «Про виплату матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань» від 18.04.2017 під № 996, під час розгляду документів, які стали підставою для порушення клопотання про надання матеріальної допомоги, пріоритет надають також багатодітним сім'ям, сім'ям загиблих під час виконання службових обов'язків в АТО в попередні роки тощо.

Для дотримання прозорості, принципу справедливості та визначеного порядку у військових частинах та органах військового управління рекомендовано створити робочі групи з перевірки документів для виплати військовослужбовцям військової частини (органу військового управління) матеріальної допомоги.

Щодо інших поважних причин, то вичерпного переліку не існує. Командир і члени комісії визначають наявність (відсутність) на їхню думку підстав щодо виплати матеріальної допомоги. Такими підставами, крім зазначених, може бути дорожньо-транспортна пригода з участю військовослужбовця, що призвела до значного пошкодження транспортного засобу; тривала участь чоловіка (жінки) в АТО; різке погіршення майнового стану (крадіжка тощо); пошкодження житла, іншого майна.

Василь С., ветеран АТО, м. Запоріжжя:

— Як діяти, якщо орган соціального захисту відмовляє в наданні путівки й навіть інформації щодо санаторіїв, де я, як ветеран АТО, можу оздоровитися?

— Вам потрібно звернутися в орган соціального захисту в письмовій формі з проханням надати письмове роз'яснення такої відмови. Згодом радимо звернутися в письмовій формі й в Держслужбу у справах ветеранів війни та учасників АТО. Паралельно можна також зателефонувати зі скаргою на гарячу лінію Держслужби за телефонами: (044) 281–08-50, (044) 281–08-48.

Дмитро С., учасник АТО, м. Львів:

— Які нині існують пільгові кредити для учасників АТО?

— Щодо пільгового кредитування для учасників АТО, то в усіх областях України діє програма «Власний дім», у якій передбачено отримання довгтермінових кредитів для індивідуальних забудовників на селі. Максимальна сума кредиту становить 300 тис. грн із максимальним терміном погашення до 30 років. Для його оформлення потрібно постійно проживати й працювати в сільській місцевості, а також підтвердити свою платоспроможність.

У Львівській області, наприклад, учасники АТО можуть також отримати кредит на власну справу. Відшкодування частини відсотків (14%) за кредитами, узятими для бізнесу, передбачено за рахунок обласного бюджету, решту погашає учасник АТО. Максимальна сума кредиту — 300 тис. грн на максимальний термін 36 місяців. Для цього потрібно мати офіційну прописку на території Львівської області, розробити бізнес-план, а також пройти навчання в рамках проекту Міжнародного фонду «Відродження». У разі відмови від навчання, треба покласти на свій рахунок 20% від очікуваної суми кредиту.

Зоряна М., дружина військовослужбовця, м. Тернопіль:

— З якої дати банки не нараховують штрафи, пені учасникам бойових дій?

— Військовослужбовці з початку й до закінчення особливого періоду (починаючи з 8 червня 2014 року) підлягають звільненню від нарахування відсотків за користування кредитом, штрафних санкцій, пені за невиконання зобов'язань перед банками, підприємствами, установами, організаціями.

Тетяна С., дружина учасника бойових дій, м. Київ:

— Моя донька — студентка 4-го курсу столичного вишу, навчається за державним замовленням на безоплатній основі. Наступного року планує вступати в магістратуру. Чи матиме вона право на безкоштовне навчання?

— Пільги під час вступу на магістратуру не поширюються на дітей ветеранів АТО. Водночас радимо все ж таки написати заяву на ім'я ректора з проханням надати бюджетне місце й до заяви додати копію посвідчення учасника бойових дій і свідоцтва про народження вступника.

Андрій Ч., ветеран АТО, м. Чернігів:

— Після звільнення в запас я звернувся в орган соціального захисту, щоб отримати путівку в санаторій. Мені відмовили тому, що я не надав довідку з роботи про те, що я не одержував путівки раніше. Чим передбачено перелік документів, які потрібно надати? Чи правомірна така відмова?

— Ні. Цієї довідки не передбачено в переліку документів. Відповідно до пункту 5 Постанови КМУ від 31 березня 2015 № 200, ви маєте подати для оформлення путівки лише заяву, медичну довідку лікувальної установи за формою № 070/о, копію посвідчення учасника бойових дій або інваліда війни, а також копію військового квитка (за наявності), копію документа, що підтверджує безпосереднє залучення до виконання завдань у районі АТО.

Тарас С., учасник АТО, м. Київ:

— Хочу пройти психологічну реабілітацію. Скільки триває курс реабілітації та яка його вартість?

— Учасники бойових дій, інваліди війни, а також члени сімей загиблих мають право пройти психологічну реабілітацію. Ці послуги надають безкоштовно на підставі направлення місцевого органу соціального захисту.

Психологічна реабілітація триває 14 календарних днів. Для її проходження вам необхідно подати заяву в місцевий орган соціального захисту за місцем реєстрації та фактичного проживання, до якої треба буде додати копію ветеранського посвідчення й копію одного з документів, що підтверджує безпосередню участь в АТО.

Звертаємо вашу увагу на те, що в межах місцевих бюджетів можуть надавати додаткові кошти на психологічну реабілітацію. Такі послуги можуть надавати також лікувальні заклади, організації недержавного сектору — громадські організації, приватні психологи-волонтери.

Василь П., інвалід війни, м. Черкаси:

— Підкажіть, чи існують для інвалідів війни спеціальні знижки на товари в магазинах? Як ними скористатися? У яких установах обслуговують інвалідів позачергово?

— Про можливі знижки на товари для інвалідів війни запитуйте в кожному магазині окремо. Для здійснення купівлі за зниженою ціною вам треба буде показати посвідчення інваліда війни й довідку про безпосередню участь в АТО.

Витрати державних органів, органів місцевого й регіонально самоврядування, підприємств, установ та організацій, пов'язані з наданням пільг, покривають місцеві фінансові органи на підставі розрахунків, які подали організації, шляхом перерахування коштів на їхніх рахунках в установах банків.

Нагадуємо, що інваліди війни мають право позачергово отримати товари та послуги в службах побуту, установах громадського харчування, торгівлі, житлово-комунального господарства, міжміського транспорту, лікувально-профілактичних закладах, а також в аптеках.

Тетяна МОРОЗ

ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ АТО СПРОЩЕНО ПРОЦЕДУРУ ОТРИМАННЯ ДОПОМОГИ ЗА ПРОГРАМОЮ «ДОСТУПНЕ ЖИТЛО»

Уряд ухвалив постанову, спрямовану на розв'язання проблеми забезпечення доступним житлом учасників АТО й внутрішньо переміщених осіб. Зокрема, спрощено процедуру отримання державної допомоги за програмою «Доступне житло», згідно з якою держава надаватиме підтримку в сплаті до 50% від вартості житла для учасників АТО та внутрішньо переміщених осіб. Про це повідомив віце-прем'єр-міністр — міністр регіонального розвитку, будівництва та ЖКГ України Геннадій Зубко.

Відтепер право на державну підтримку матимуть не лише громадяни, які перебувають на квартирному обліку, а й ті, котрі не мають у власності житла або мають у власності житлову площу, яка не перевищує 13,65 кв. метра. Для внутрішньо переміщених осіб передбачено право на участь у програмі за умови, що вони не мають власного житла на підконтрольній Україні території.

РАКЕТНИКИ-ЛІКВІДАТОРИ: НА МЕЖІ ЗАБУТТЯ

УЧАСНИКИ ЛІКВІДАЦІЇ НАСЛІДКІВ АВАРІЇ НА ЧАЕС КОРИСТУЮТЬСЯ ЦІЛИМ СПЕКТРОМ СОЦІАЛЬНИХ БОНУСІВ, А ОТ КОЛИШНІХ РАКЕТНИКІВ РВСП, ЗДАЄТЬСЯ, НЕ ПОМІЧАЮТЬ

Нещодавно в Музеї ракетних військ стратегічного призначення, що в Побузькому на Кіровоградщині, відбулося засідання за круглим столом ветеранської організації РВСП. Представники колись третього за потужністю ракетно-ядерного потенціалу, ліквідованого після ухвалення низки міжнародних угод, зокрема Будапештського меморандуму, знову закликали світову спільноту й гарантів безпеки України сумлінніше ставитися до виконання взятих 23 роки тому зобов'язань. Узявши участь у заході, я звернув увагу на деякі важливі аспекти, які давно турбують сивочолих ветеранів, але про які мало знають українці

Ветерани-ракетники запросили до себе на гостину чимало молоді

Передовсім зазначу, що цю зустріч сповнювали спогади. Колись молоді офіцери, а тепер літні, але не менш активні відставники буквально фонтанували історіями, про які певний час вони навряд чи могли щось сказати навіть удома на кухні. Згадували Карибську кризу, — саме в жовтні виповнюється 55 років від початку відомої операції «Анадир». Захопила увагу оповідка голови Всеукраїнської спілки «Союз ветеранів РВСП України» генерал-майора у відставці Миколи Філатова (у 1990–1994 роках він був командиром 46-ї ракетної дивізії, до складу якої входило дев'ять ракетних полків, потім — першим заступником командарма, головним інспектором Міноборони). Особливо сподобався спомин про відвідування позиції дивізії, де нині розташувався музей, у березні 1994-го міністра оборони США Вільяма Перрі. Комдив улаштував йому екскурсію й провів до командного пункту на 12-му поверсі під землею.

Зауважимо: із шести дивізій РВСП, ліквідованих в Україні, 46-та — найпотужніша. Тільки в першому ракетно-ядерному її ударі до визначених цілей стартувало загалом 700 ядерних блоків. І коли Філатов там, у підземеллі КП, озвучив Перрі спроможності частини, той дуже здивувався, зокрема швидкості дій бойової обслуги ракетників.

— Тоді було завдання «вибити» взамін за наймасштабніший в історії акт роззброєння, кошти в США на житло нашим військовим, — згадує Микола Михайлович. — Перрі не мав повноважень безпосередньо вирішити це питання. Тож на заслуховуванні в Сенаті він обґрунтував надання таких коштів. Як аргумент навів мої слова, що в українського генерала та його підлеглих не здригнеться рука під час запуску націлених на визначені об'єкти «Скальпелів» (міжконтинентальна балістична ракета РС-22, загальна потужність боєзарядів — 5,5 мегатонни. — Авт.). Щоправда, не так багато — приблизно чверть від реальної потреби — удалося отримати «дефіцитних» доларів. Канули в Лету частини, ядерні арсенали, центри підготовки спеціалістів рідкісних фахових профілів. Звісно, «посипалася» й інфраструктура, створювана навколо тих частин.

Зосталися без основної роботи тисячі жителів військових містечок, здебільшого розташованих далеко від великих населених пунктів. Приміром, у Нових Білокоровичах, що на Житомирщині, — містечку на 3,5 тис. населення (тут розміщувалися штаб дивізії й пускові шахти з ракетами РС-20) безробіття. Люди виживають тим, що заготовляють гриби та ягоди, або завдяки тому, що працевлаштувалися за кількадесят кілометрів від дому. Ветеранська спілка піднімає цю проблему на висоту, на яку тільки здатна.

Микола Філатов переконаний: з українським ракетно-ядерним потенціалом можна було обійтися справді по-господарськи.

— Спершу нам навіть обіцяли, що три-чотири полки збережуть, але не в ядерному оснащенні, — каже голова спілки. — Я був учасником певних розробок у цій темі щодо РС-22, неодноразово їздив у КБ «Південне», де із конструкторами обговорював можливість оснащення ракет сучасними «звичайними» засобами ураження, які мало поступаються за ефективністю ядерним. **Розрахунки доводили: вітчизняні фахівці максимум за півроку розробили б оригінальні системи бойового управління. Але все вирішили політики… Певен: таку конфігурацію ракетного «щита» Україна утримала б.** Це виправдало б себе 2014 року, коли агресор наважувався на напад. Імовірно, це змінило б хід історії на нашу користь. А тепер щонайменше шестеро дітей та онуків ветеранів РВСП загинули в АТО. І ми — люди, які своїми руками створювали, а потім нищили ракетно-ядерне озброєння, вправі закликати підписантів Будапештського меморандуму дотримуватися норм, під якими їхні лідери колись дали офіційну обіцянку. І тут є ще багато проблем, які потребують розв'язання. Одна з них — досі не перероблені 2,5 тис. тонн твердого ракетного палива від РС-22, яке зберігає Павлоградський хімзавод. Потужності заводу дозволяють переробляти приблизно 150 тонн ракетного палива за рік на промислову вибухівку.

Українці чимало знають про ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС, а от про ракетників-ліквідаторів мало хто відає. Їх навіть дещо забули. Цю проблему порушують ветерани РВСП України.

— Ця служба вирізнялася напруженістю навіть у повсякденні. Офіцери бойового пуску чергували глибоко під землею, заступаючи на три-чотири доби. За зміну так стомлювалися, що навіть доходило до проблем із чоловічою кондицією. Я сам двічі проходив повне обстеження в науково-дослідному інституті, — оповідає Микола Філатов. — Дослідження доводили: у кінці чергування зазвичай помітно падає температура тіла, зменшуються пульс, артеріальний тиск. Дехто пригнічувався психологічно, довго перебуваючи лише з одним напарником. Нам навіть розробили комплекс вправ, які рекомендували виконувати щодві години в умовах неабиякої тісноти. Але не всі могли примусити себе їх робити.

Терміни й графіки ліквідації ракетно-ядерної зброї ніхто з військовими особливо не погоджував. Політики дали згоду без усебічних технологічних розрахунків із поправкою на безмір нюансів. Тому інтенсивність, приміром, деактивації, була просто шаленою.

— Я тоді командував дивізією, — продовжує співрозмовник. — Ми відстиковували головні бойові частини ракет майже щодня. Найвідповідальнішу роботу виконували виняткове вночі. І от відстикування й рух колони з тим добром мав право контролювати лише я або мій заступник. Тобто на сон фактично наклали вето. Це непросто фізіологічно. Не менш напруженим етапом стало зливання компонентів ракетного палива. Хлопці працювали тільки в засобах захисту, бо характеристики згаданого палива практично ідентичні бойовим отруйним речовинам. Несиметричний диметилгідразин надзвичайно токсичний і мутагенний. Одна десятитисячна міліграма на літр води — межа його безпечної концентрації! Убити могла навіть не краплина, а непомітні випари. А із цією речовиною мали справу ракетники. Тому серед них висока захворюваність, чимало померло у відносно молодому віці: дехто не дожив і до п'ятдесяти...

Несиметричний диметилгідразин надзвичайно токсичний і мутагенний. Одна десятитисячна міліграма на літр води — межа його безпечної концентрації! Убити могла навіть не краплина, а непомітні випари. А із цією речовиною мали справу ракетники. Тому серед них висока захворюваність, чимало померло у відносно молодому віці: дехто не дожив і до п'ятдесяти...

Ліквідаторам доводилося працювати не по чотири-шість годин, як передбачали регламенти, а по 12–14. Піджимали терміни й не тільки… Середній вік звільнених офіцерів, коли розформовували 43-тю ракетну армію, становив 35 років. У період ліквідації захворюваність тут зросла в п'ять-шість разів, а за кілька років — у вісім. Тоді навіть скликали урядову комісію, яка вирішувала, як переглянути графіки робіт. Але на рекомендації військових і медиків не зважили. Нині ветерани тих подій — почасти інваліди або ж на порозі цього статусу.

Філатов на завершальній стадії процесів брав участь у розробці закону щодо надання офіційного статусу ліквідатора ракетно-ядерної зброї всім, кого залучали до цієї місії. Закон мав обґрунтовано й справедливо дати їм блок соцгарантій, таких, як і ліквідаторам-чорнобильцям. Але питання зависло на рівні політичних обіцянок. Загалом максимальна кількість таких людей в Україні, на думку голови спілки, не перевищує 3 тис. осіб. На жаль, досі не існує офіційного реєстру ліквідаторів-ракетників. Щоправда, у військовому шпиталі в Ірпені в розпал ліквідаційної кампанії вони проходили реабілітацію, однак на тому їхні «привілеї» й завершилися. Прикро, але цих людей із кожним роком стає дедалі менше…

Геннадій КАРПЮК

ЗАЇЗД У МАЙБУТНЄ

З ОГЛЯДУ НА НЕЩОДАВНІЙ 67-Й ФРАНКФУРТСЬКИЙ АВТОСАЛОН МОЖНА ЗРОЗУМІТИ, ЩО АВТОВИРОБНИКИ РОБЛЯТЬ СТАВКУ НА ЕЛЕКТРОКАРИ ТА АВТОПІЛОТИ

Провідні світові виробники привезли на автосалон у Франкфурті понад 200 новинок. Від суперкарів до народних авто. Багато із цих моделей незабаром можна буде побачити й на українському ринку. 67-й Франкфуртський автосалон відбувався під гаслом «Відчути майбутнє». Більшість виробників стверджують своїми новинками, що майбутнє — за електрокарами

Щоправда, на автосалон у Франкфурт не приїхали Nissan, Volvo, Peugeot, DS, Fiat, Alfa Romeo, Jeep, Infiniti й Mitsubishi, на які загалом припадає п'ята частина європейських продажів. Імовірною причиною цього є небажання змагатися з німецькими брендами, які привертають до себе левову частку уваги відвідувачів.

Наводимо характеристики окремих авто, які найбільше зацікавили ЗМІ та відвідувачів автосалону.

Гіперкар **Mercedes-AMG Project One** — найшвидше авто німецького бренда. До 200 км/год він розганяється лише за шість секунд. До 100 км/год — за дві з половиною секунди. На швидкісному автобані авто може розігнатися до 350 км/год. Mercedes-AMG Project One має турбований двигун V6 на 1,6 л. У парі з ним працюють три 160-сильні електромотори. Потужність силової установки — 1000 к. с. Гіперкар оснастили 8-ступінчастою роботизованою коробкою передач.

Англія та Франція вже оголосили, що до 2040 року заборонять реєструвати в себе нові автомобілі з двигунами внутрішнього згоряння. У недалекому майбутньому на нас чекає електромобільно-автопілотна ера

Китайська автомобільна компанія **Chery** привезла у Франкфурт кросовер **Exceed TX** із гібридними й електричними силовими агрегатами.

Для покупців автомобіль буде доступним у трьох комплектаціях: гібрид, гібрид, що підключається, та електрокар. Гібриди матимуть бензиновий двигун на 1,5 л. Силову установку поєднали із 7-ступінчастою роботизованою трансмісією. За шість секунд авто набиратиме швидкість 100 км/год. Максимальна швидкість — 200 км/год. Серед навігацій — мультимедійна система, 10-дюймовий сенсорний дисплей, система розпізнавання голосу й доступ до Інтернету.

Концепт-кар **BMW i5** стане конкурентом електричним автомобілям Tesla. Чотиридверне **Gran Coupe** за чотири секунди розганяється до 100 км/год. Максимальна швидкість — понад 200 км/год. На одній зарядці авто може подолати 600 км.

Японська компанія **Honda** презентувала компактний міський електромобіль **Urban EV Concept.** У його основі — надлегкі батареї високої щільності з вбудованою системою охолодження. Однієї зарядки вистачить на 300 км дороги.

Зовні на автомобілі розміщено інформаційні панелі. На них можна вивести інформацію про рівень заряду акумулятора. На передній панелі — рідкокристалічний дисплей. У дверях — екрани камер заднього огляду. Електромобіль має мультимедійну систему зі штучним інтелектом. Вона може вивчати й запам'ятовувати звички та уподобання водія.

Багатьом шанувальникам **Volkswagen** ще донедавна здавалося, що наступним кросовером VW стане малюк Taigun, але останньої миті його прем'єру відклали. Багато хто сподівався у Франкфурті й на показ третього покоління Touareg. Але варто ще почекати. І все-таки компанія з Вольфсбурга не залишила відвідувачів без дебютів: почесне місце на подіумі зайняв кросовер В-сегмента — **T-Roc**. Він лише трохи менший за Tiguan, але має набагато солідніший вигляд. На відміну від багатьох суперників, T-Roc можна придбати не тільки з переднім приводом, а й з повним: такі версії в салоні мають управління режимами роботи трансмісії. Однією з фішок можна також визнати опційні адаптивні амортизатори DCC, які в цьому сегменті трапляються рідко. Для T-Roc пропонують три бензинові двигуни (115, 150 або 190 к. с.) і три дизельні, та ще й з такою самою градацією за потужністю. У майбутньому очікують появи спортивної модифікації з 300-сильним мотором.

Автомобілі компанії **Hyundai** переважно вирізнялися стриманим зовнішнім виглядом, вони більше відповідали класичному стилю. Але стосовно компактного кросовера **Kona** цього не скажеш. Розробники авто сподіваються, що його зовнішній епатаж приверне увагу багатьох, особливо тих автолюбителів, котрі хочуть вирізнятися поміж багатьох. Hyundai запропонує це авто не лише з переднім приводом, а й з повним. У базовій версії пропонують трициліндровий 120-сильний двигун. Трохи доплативши, можна отримати 1,6-літровий турбомотор із віддачею 177 к. с. Уже наступного року розробник обіцяє випустити версію на електротязі.

Фахівці визначили п'ятірку найкращих автомобілів, презентованих на цьому автосалоні. На перше місце заїхав новий кросовер Volkswagen T-Roc. На другій сходинці — Skoda Karoq, яка, на думку експертів, може зайняти солідну частку авторинку в сегменті SUV. Третє місце фахівці віддали корейському Hyundai Kona. Четверте ж дісталося авто Dacia Duster. Завершив рейтинг гіперкар Mercedes-AMG Project One Hyper.

На автосалоні в Німеччині було презентовано багато моделей авто з екологічної лінійки. Ба навіть Volkswagen до 2030 року планує зробити електричні версії кожної моделі концерну. Англія та Франція вже оголосили, що до 2040 року заборонять реєструвати в себе нові автомобілі з двигунами внутрішнього згоряння — як дизельними, так і бензиновими. Схоже, у недалекому майбутньому на нас чекає електромобільно-автопілотна ера.

Найбільший у світі авторинок — Китай. Торік там випустили з конвеєра близько 28 млн машин — третину світового обсягу! У Піднебесній планують уже наступного року довести частку електромобілів і гібридів до 8% від загального обсягу продажів, а до 2025 року — до 20%.

Компанія Jaguar Land Rover оголосила про те, що до 2020 року всі її нові машини будуть електрифікованими, зокрема позашляховики. Перший електрокросовер планують презентувати 2018 року. З такою ініціативою виступила й фірма Volvo. Про таке ж заявили концерни BMW і Daimler.

Volkswagen Group (марки Volkswagen, Audi, Skoda, Seat, Porsche, Bentley, Lamborghini, Bugatti) планує до 2030 року електрифікувати весь свій модельний ряд, який налічує близько 300 моделей. Уже до 2025 року на конвеєр мають стати 50 електрокарів і 30 гібридів.

Наближається й епоха автопілотів. Уже сьогодні деякі автоконцерни ведуть мову про надрозумні можливості деяких їхніх авто, які «читають» дорожні знаки, світлофори, розмітку й команди регулювальників. Поява таких автівок може різко змінити на краще статистику ДТП на дорогах. Передбачаю, що такі авто дуже зацікавлять багатьох жінок, які нині за кермом намагаються виконувати чимало різних справ одночасно. Будь-які порівняння чоловіків і жінок за кермом кануть у Лету лише тоді, коли доступ до цього керма зникне. І сьогодні це вже не здається фантастикою.

Підготував Анатолій КРАВЕЦЬ

П'ЯТІРКА НАЙКРАЩИХ АВТОМОБІЛІВ, ПРЕЗЕНТОВАНИХ НА АВТОСАЛОНІ У ФРАНКФУРТІ

Volkswagen T-Roc

Skoda Karoq

Hyundai Kona

Dacia Duster

Mercedes-AMG Project One Hyper

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647, «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (далі — Наказ) Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження списаного військового майна.

Конкурс відбудеться 20 жовтня 2017 року о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 332.

Об'єкти оцінки: лот (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 19 жовтня 2017 року до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу.

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії документів, що подаються, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29.

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток 2 до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки рухомого військового майна протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: (044) 454-73-90, 454-73-82.

Додаток 1

ЛОТ № 1

Перелік
списаного військового майна, яке планується для реалізації (на внутрішньому ринку) та підлягає незалежній оцінці

№№ пп	Сторінка/позиція переліку списаного військового майна Збройних Сил України, яке може бути відчужено №12607/з від 22.07.2017	Найменування військового майна	Одиниця виміру	Кількість	Рік виготовлення	Термін використання (зберігання)	Залишкова (балансова) вартість, тис. грн		Місцезнаходження
							одиниці	разом	
1.	7/2	ТЗА-7,5-5334	одиниць	1	1987	30	16,22	16,22	в/ч А2365 смт Вакуленчук
2.	7/3	ТЗА-7,5-500А	одиниць	1	1982	35	12,60	12,60	
3.	7/7	АЦ-8,5-255Б	одиниць	1	1984	33	24,35	24,35	в/ч А2365 смт Вакуленчук
4.	7/8	АЦ-8-5334	одиниць	2	1980, 1983	34, 37	19,38	38,76	в/ч А2365 смт Вакуленчук
5.	7/9	АЦ-8-500	одиниць	1	1974	43	10,20	10,20	
6.	7/6	МНУГ-20 (МНУГ-20М)	одиниць	24	1973-1993	24-44	2,37	56,88	в/ч А2756 м.Одеса
7.	9/12	РА-2	одиниць	2	1963	54	1,80	3,60	в/ч А0501 м.Чугуїв
8.	9/13	РН-2 (РНС-2)	одиниць	6	1963	54	2,016	12,096	
9.	3/2	КРАС-А	комплект	1	1979	38	78,851	78,851	в/ч А1840 м.Кропивницький

Додаток 2

Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності ____________________________

Реєстраційний № _______
"___" _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))
Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)____
Місцезнаходження (місце проживання) ____

--------------- (телефон) ---------------- (телефакс) ---------------- (телекс) ------------------------- (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

"___"__________ 20___ р. ___________________________
(дата заповнення заяви) (підпис керівника)
М.П.

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м.Львова:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення у будівлі гуртожитку №107, в/м №1	16,99	м. Львів, вул. Кн.Ольги,1-5	Фактична дата
2	Частина нежитлового приміщення в будівлі терапевтичного корпусу №35, в/м №60	18,00	м. Львів, вул. Личаківська, 26	Фактична дата
3	Нежитлові приміщення в житловому будинку №4, в/м 329	47,7	м. Львів, вул. Чупринки, 84	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2

Основні умови конкурсу: у конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (032) 255-74-80;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Макарівська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина адміністративної будівлі КЕЧ інв. № 26 військового містечка № 6 загальною площею 76,3 кв.м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23.

Балансоутримувач: Макарівська квартирно експлуатаційна частина району (далі — Макарівська КЕЧ району).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.09.17 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з поміткою «На конкурс», з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація має надійти до Макарівської КЕЧ району не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс буде проведено на 15 календарний день, починаючи з дня, наступного за виходом цього оголошення о 10.00 за адресою: Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23, каб № 207. Документи надсилати поштою на адресу: 12265, Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23; Макарівська КЕЧ району.

Телефон для довідок: (093) 012-92-50, (04132) 4-23-47.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини нежитлових приміщень клубу інв. № 4 площею 2 кв.м за адресою: м. Житомир, вул. Фещенка-Чопівського, 22, військове містечко № 13.

Запланована дата оцінки: 30.09.2017 р.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — три дні для доопрацювання звіту).

3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 у Квартирно-експлуатаційному відділі м. Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, каб. 15.

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

Інформація Івано-Франківської КЕЧ району про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбувся 28 вересня 2017 року.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 року № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 року за № 699/27144, ухвалено рішення щодо визнання переможцем конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна — нежитлових приміщень першого поверху будівлі № 467 (магазин-павільйон) загальною площею 105,4 кв.м (в т.ч. нежитлове приміщення № I (тамбур) площею 5,3 кв.м.; № 1 (торговий зал) площею 77,8 кв.м, № 3 (склад) площею 10,8 кв.м, № 4 (коридор) площею 6,6 кв.м, № 5 (склад) площею 4,9 кв.м) військового містечка № 1, розташованого за адресою: Івано-Франківська область, Надвірнянський район, смт Делятин, вул. Авіаційна, що перебуває на балансі Івано-Франківської КЕЧ району з метою подальшого продовження терміну дії договору оренди — фізичної особи-підприємця Тарнопольського Анатолія Пилиповича та укладення з ним договору на проведення незалежного оцінювання вказаного військового майна.

***

На виконання Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (далі — Наказ), Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, що відбувся 29 вересня 2017 року за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 223 (інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 14 вересня 2017 року та опублікована у друкованому виданні «Народна армія» номер #37(5517) від 14 вересня 2017 року, #38(5518) від 21 вересня 2017 року.

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв визначених Наказом рішенням комісії оголошено переможцем наступного суб'єкта оціночної діяльності:

за лотом 1 — конкурс не відбувся;

за лотом 2 — Фізична особа-підприємець МЕДИНЦЕВ М.М.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із продовженням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомира, а саме:

— нежитлові приміщення інв. № 382 площею 34,1 кв.м за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 56, військове містечко № 84.

Запланована дата оцінки: 31.10.2017 р.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом».

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — три дні для доопрацювання звіту).

3.Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі м. Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, каб. 15.

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

03 жовтня 2017 року відбулося засідання постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України із заслуховуванням конкурсних пропозицій учасників конкурсного відбору на заміщення вакантних посад:

директора ДП МОУ «Готель «Власта»: Перскова І.В. та Громова О.Б.;

директора ДП МОУ «Чернігівський лісгосп»: Лабудяка О.І., Мацерука Л.Т., Никончука Т.В., Вохмінцева С.В., Сезоненка С.А., Бруя В.О., Чаплигіна А.А.

За результатами проведеного комісією конкурсу вирішено:

1. Відхилити конкурсні пропозиції Перскова І.В. та Громова О.Б. та вважати таким, **що не відбувся**, конкурс на посаду директора державного підприємства Міністерства оборони України «Готель «Власта».

2. Відхилити конкурсні пропозиції Лабудяка О.І., Мацерука Л.Т., Никончука Т.В., Вохмінцева С.В., Сезоненка С.А., Бруя В.О., Чаплигіна А.А. та вважати таким, **що не відбувся**, конкурс на посаду директора державного підприємства Міністерства оборони України «Чернігівський військовий лісгосп».

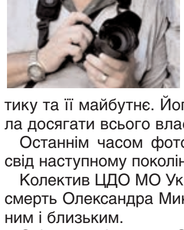
З ЮВІЛЕЄМ!

13 жовтня 2017 року свій 60-річний ювілей відзначає
БЕЗБАХ Віктор Григорович,
завідувач кафедри військово-гуманітарної підготовки факультету післядипломної освіти Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка, полковник запасу, кандидат історичних наук, доцент.

Шановний Вікторе Григоровичу! Науково-педагогічні працівники кафедри військово-гуманітарної підготовки сердечно вітають Вас із ювілеєм і бажають міцного козацького здоров'я, життєвої наснаги, радісних подій та звершень, бадьорості духу й довголіття, благополуччя Вам і Вашій родині.

3 жовтня перестало битися серце одного з найкращих фотокореспондентів Центрального друкованого органу Міністерства оборони України «Народна армія» працівника Збройних Сил України Шепелєва Олександра Миколайовича.

У його житті була творча робота у військах, активна участь у багатьох ключових заходах розвитку українського війська, створення унікального фотолітопису нашої військової історії.

Майже сорок років свого життя Олександр Миколайович присвятив чесному й відданому служінню Батьківщині, зробив значний внесок у військову журналістику та її майбутнє. Його творчий доробок характерний для людини, яка звикла досягати всього власними зусиллями.

Останнім часом фотокореспондент-народноармієць передавав власний досвід наступному поколінню військових журналістів.

Колектив ЦДО МО України «Народна армія» глибоко сумує через передчасну смерть Олександра Миколайовича та висловлює своє щире співчуття його рідним і близьким.

Світла пам'ять про Олександра Миколайовича Шепелєва назавжди збережеться в наших серцях.

ФІЛЬМ «ПОЗИВНИЙ «ЗЕНІТ» — УЖЕ НА ШИРОКИХ ЕКРАНАХ

У ШЕСТИ МІСТАХ УКРАЇНИ ВІДБУВАЄТЬСЯ ПРЕМ'ЄРНИЙ ПОКАЗ ПУБЛІЦИСТИЧНО-ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ ПЕНТАЛОГІЇ ПРО ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗВЕДЕНОГО ЗАГОНУ ПОВІТРЯНИХ СИЛ

ФІЛЬМ «ПОЗИВНИЙ «ЗЕНІТ» ВЖЕ ДЕМОНСТРУЄ:

МІСТО	КІНОТЕАТР	АДРЕСА	ДАТИ	КОНТАКТНА ОСОБА	ТЕЛЕФОН
Івано-Франківськ	Люм'єр	вул. Грушевського, 3	Уже йдуть покази	Директор-розпорядник Леся Станіславівна	0504347708
Васильків	Дружба	вул. Шевченка, 6	Уже йдуть покази	Директор Андрій Петрович	0683402329
Лубни	Київська Русь	просп. Володимирський, 16	Уже йдуть покази	Адміністратор Ботченко Оксана	0666121374
Кам'янське	Мир	просп. Перемоги, 35	Уже йдуть покази	Заступник директора Валентина Анатоліївна	0962213391
Хмельницький	ім. Т.Г.Шевченка	вул. Проскурівська, 40	З 09.10	Директор Надія Ярославівна	0680104489
Київ	Ліра	вул. Велика Житомирська, 40	Уже йдуть покази	Директор Лавроненко Олеся Миколаївна	0674074201
Київ	ім. Т.Г.Шевченка	вул. Вишгородська, 49	Уже йдуть покази	Головний адміністратор Яковенко Наталія Борисівна	0675280032
Київ	Лейпциг	пр-т Леся Курбаса, 8	Уже йдуть покази	Директор-розпорядник Олексанова Олена Олександрівна	0503865699
Київ	Флоренція	пр-т Маяковського, 31	Уже йдуть покази	Іосифова Інна Зубенко Юрій	0972922530 0675079781
Київ	Ленінград (Дніпро)	пр-т Гагаріна, 7	Уже йдуть покази	Директор-розпорядник Бабій Олена	0675064528
Київ	Факел	пр-т М.Бажана, 3-а	Уже йдуть покази	Головний адміністратор Сацюк Лариса Олександрівна	0954250154
Київ	Старт	вул. Серафімовича, 15А	Уже йдуть покази	Адміністратор Браташева Вікторія Вікторівна	0636176898
Київ	Промінь	вул. Харківське шосе, 168Ж	Уже йдуть покази	Бабій Олена	0675064528
З 12 жовтня по 15 листопада фільм також буде демонструватися у Запоріжжі та Запорізькій області, містах Мелітополь, Бердянськ, Енергодар. Слідкуйте за анонсами					

Режисери стрічки Анна Мартиненко й Тетяна Кулаковська, відомі глядацькому загалові за національним фільмом «Воїни Духу», вирішили напередодні Дня захисника України зробити подарунок своїм шанувальникам і пустили в прокат пенталогію «Позивний «Зеніт».

Як вони зазначають, у п'яти публіцистично-документальних стрічках «Позивний «Зеніт» глядач упізнає свого друга, колегу, брата, батька, мати — сина, дружина — чоловіка. Це обличчя передової, обличчя новітньої історії України.

— Фільм насамперед розповідає про те, як живуть і воюють на фронті наші герої, покаже громадянам України, як треба поважати й цінувати військових, які охороняють наше мирне життя. Це іміджево-патріотичний проект, який представляє більше ніж 70 реальних історій військовослужбовців семи ротацій добровольчого зведеного загону Повітряних Сил, які стояли на «Зеніті», — розповіла Анна Мартиненко. — Цільова аудиторія проекту не має вікових обмежень. Він буде цікавий усім, тож запрошуємо на перегляд.

І ще. Кожен із п'яти фільмів циклу «Позивний «Зеніт» абсолютно автономний, і їх можна дивитися в будь-якій послідовності. Але автори радять неодмінно переглянути всі п'ять стрічок, щоб загальна картина війни на одній із ділянок фронту була якомога ширшою та повною. Хронометраж кожного фільму — у середньому 50 хвилин. Їх оздобили своєю музикою українські виконавці Орест Лютий, гурт «Крихітка» та Katya Chilly Group. Це кіно, яке наближає перемогу, стверджують як його режисери, так і ті, хто вже встиг побувати на прем'єрному показі. Одним словом, гарного всім перегляду!

Інф. «НА»

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 36327 Замовлення 56745

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Леонід ГНАТЮК

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)
P — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114